

NNCL1360-4F9v1.0

RÓNASZEGI MIKLÓS
Botrány a suliban

FANTASZTIKUS TÖRTÉNET

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

KÓS PÉTER RAJZAIVAL

A sulis előtt

Gyűlt, gyülekezett a sok gyerek.

Ismeritek, ugye, a képet?

Ott zsibongott a díszes társaság a kapu előtt. Riadt szemű elsősök nyafogtak, hányaveti felsősök hangoskodtak. A többi sem adta alább. Lányok-fiúk hadonásztak, magyaráztak. Hol vidáman üdvözölték egymást, hol meg vadul veszekedtek. Ki az aznapi leckét másolta, ki a megtömött táskájával pörgött, hátha képen talál valakit. Ki lökdösődni kezdett, ki meg éppen abbahagyta.

Már ahogy ez lenni szokott. Reggelenként, a sulis előtt.

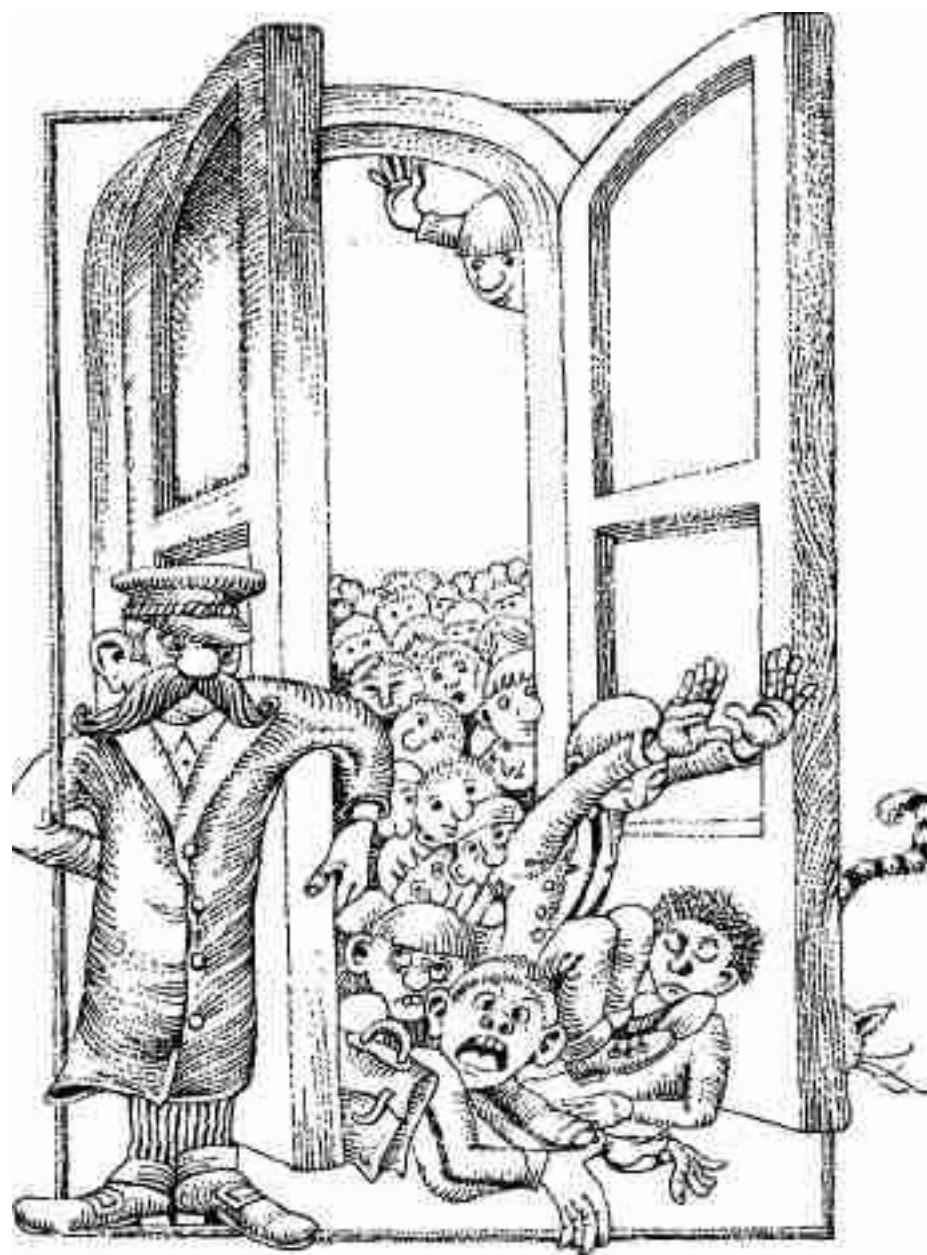
Gyűlt, gyülekezett a sok gyerek. Ám jöttek tanárok is. Ki lesütött szemmel és sietős léptekkel – nehogy megállítsák az örökké lesben álló, aggódó szülők; ki meg szigorú tekintettel, mintha bizony ölni volna kedve. Az ilyen tanárokat még köszönteni sem volt tanácsos. Mások mosolyogva lépkedtek, mindenkivel szóba álltak; megint mások megsimogatták a leckét másoló nebulók fejét.

Hát valahogy így.

Reggel.

Aztán addig gyűlt, gyülekezett a sok gyerek az iskola előtt, hogy már egészen hatalmas tömeg lettek, és a járdán sem fértek el.

Akkor végre feltárult az a bizonyos kapu, és az iskola, mint valami ásító óriás – ham, bekapta valamennyit!

Hol volt, hol nem volt...

És aztán?

Mi történt a suliban?

Hát jó, ha nagyon akarjátok, elmondom, de aztán nyafogás és értetlenkedés ne legyen!

Ami történt, megtörtént!

(Ha nem történt volna meg, nem tudnék miről mesélni.)

A történet annyira fantasztikus, hogy kezdhetném akár így is: hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Kovács Misi, aki ezen a reggelen izgatottan kapta el a barátját a folyosón.

– Te, te, ide süss!

– Na mi bajod? – kérdezte Zoli.

– Nem látod, te hólyag? Ezt az órát kaptam.

– Hát aztán?

Ez a kérdés kissé bután hangzott. Mert amit Misi a csuklóján mutatott, az bizony nem akármilyen óra volt.

– Mindjárt fejre állsz, ha megmutatom, mit tud ez az óra! Tudod, ki hozta? A nagybácsikám. Tudod, honnan hozta? A Távol-Keletről. És tudod, mi a meséje?

– A nagybácsikád mesemondó?

– Külkereskedő. De mindig nagyon érdekes körülmények között szerzi az ajándékokat.

– Miért? Lopja?

– Hogyhogy lopja?

– Azt mondtad, érdekes körülmények között szerzi...

– Jaj, Zoli, te ilyen butának születtél, vagy különórán tanulsz?

A két jó barát nagyot nevetett. Ilyen értetlenkedéssel sokszor ugratták egymást.

– Mondd el a meséjét, de siess, mert mindjárt csöngetnek!

Itt kezdődik a történet

Hol volt, hol nem volt, volt ennek a Misi gyereknek egy nagybácsija. Valóban érdekes ember. Vastag keretű szemüveget, tömött bajuszt és rövid körszakállt viselt. A kurta pipájával úgy festett, mint egy hajóskapitány. Pedig csak külkereskedő volt valahol a Távol-Keleten.

Valahányszor rövid szabadságra hazatért, mindig hozott valami meglepetésnek szánt szép ajándékot. A legtöbbet és legszebbet Misinek hozta, akit nagyon szeretett. Tréfás kedvű ember lévén, sosem felejtette el megjegyezni, ha az ajándékot átadta:

– A jó tanulás jutalmául! Bruhaha!

Misi ugyanis csöppet sem volt jó tanuló. Igaz, rossz tanuló sem volt. Hát – amolyan közepes.

Legutóbb is mit hozott? Ezt a szép órát. Nagy sejtelmesen vonta elő a zsebéből, és mielőtt átadta volna, így szólt:

– Furcsa története van. Elmondom.

Misi elhúzta a száját (alig várta, hogy kezébe vegye azt a szépen lakkozott fekete tokot, amiben az óra volt), de hát ha a nagybácsinak mesélhetnékje van, bizony illik meghallgatni.

– Olvastatok róla, és a tévében is láthattátok, milyen csodálatos világ egy-egy távol-keleti kikötő. A hatalmas, modern óceánjárók mellett ósdi bárkák siklanak a vízen. A parti piacon, bazárban pedig hatalmas tömeg. Színes zászlócskák alatt, színes lámpácskák fényében kínálják áruikat a hangos kereskedők. Nos, egy napon ilyen bazárban kószáltam – folytatta a nagybácsi –, amikor hirtelen megragadta a karomat egy maláj koldus. Öregember volt, egyetlen megmaradt foga csúnyán kilógott a szájából, ahogy beszélt. „Uram, uram, ön érdeklődőnek és kellően fegyelmezettnek is látszik. Vegye meg tőlem ezt a csekélységet. Igaz, életem fő műve, de hát pénzre van szükségem. Olcsón adom, koldulni nem akarok.” „Élete fő műve?” – ámuldoztam. „Úgy bizony, uram. Mert tudja meg, hogy én nem koldus vagyok, hanem a legnagyobb itteni óragyár tervező főmérnöke... izé... voltam... amíg egy különös, nagyon különös baleset nem ért.”

Akkor már Misi is ámulva hallgatta a nagybácsit. Végére is hogyan lehet egy koldus óratervező főmérnök?

– Hanem hogy miféle baleset érte, az öreg nem volt hajlandó elárulni. Vegyem meg az órát, csak egyetlen darab készült belőle. Nem bánom meg, a modern mikroelektronika minden csodájával fel van szerelve, de van egy súlyos hibája. Mi volna az? „Sosem szabad egyszerre két gombját megnyomni – hangzott a felelet. – Márpedig az ember ezt véletlenül is gyakran megteszi. Hát ez a hibája, ezért adom olyan olcsón.” Az ára valóban olcsó volt, ezért nem is alkudoztam. Pénzt vettem elő, megtörtént a vásár, a különös alak pedig úgy eltűnt, mintha sose lett volna.

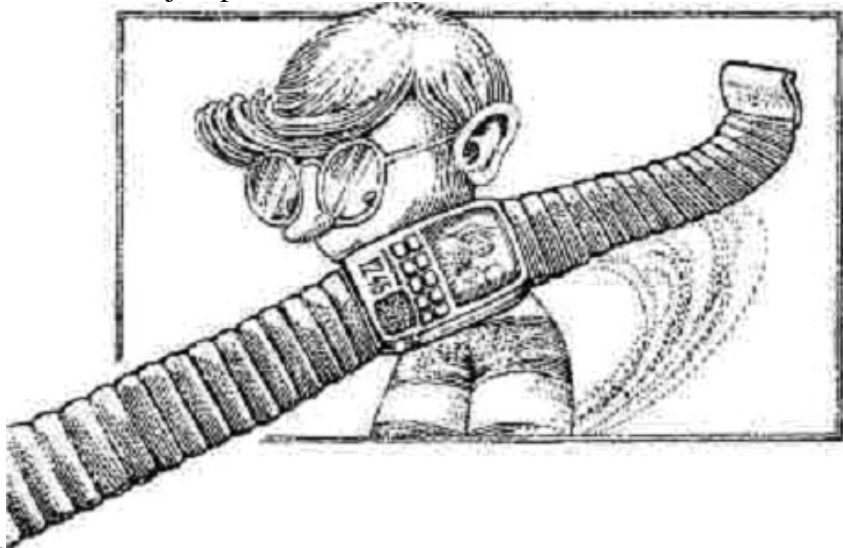
Itt a nagybácsi kissé elkomorult, hűmmögve szívogatta üres pipáját, és még hozzátette:

– Azóta is megborzongok, valahányszor erre az emberre visszagondolok. Mindig úgy érzem, igazat beszélt.

A bűvös óra

Misi örömet el tudjátok képzelni.

No persze, egy karóra manapság már nem a világ. Majdnem minden gyerek karján látni ilyet vagy olyat. Az egyik ketyeg, a másik villogó számokkal mutatja a pontos időt.

És akinek óra nem jutott, manapság már az sem megy a falnak bántatában. Nincs, hát nincs. A suliban amúgy sem veszed hasznát! Hiába nézegeted folyton, nem csöngetnek előbb.

Hanem azért Misi órája mégiscsak más volt.

Fényes fekete tok. Benne fehér bársony. A fehér bársonyon fekete óra. Nem kicsit, sőt akkora, hogy majdnem túlért a Misi csuklóján. A formája négyszögletes, és mindenféle rovátkák, gombok és jelzések rajta. Az egész olyan fekete, mint a titokzatos éjféli. Hát még a szíja! Az is fonott, fekete műanyag, amely mintha csak mondaná: „Ez az óra a legnagyobb csodának, az időnek ismerője. Most rád bilincselem, hogy ezentúl megmérje minden percedet és minden tettetdet!”

Juj!

Misi reszketve felsóhajtott. Ebből a fekete órából szépség, okosság, kemény férfiasság áradt!

És valamilyen megmagyarázhatatlan bűvös erő.

Ismerkednek az órával

– Na, mit szólna hozzá? – kérdezte Misi.

– Óriási! Nagy beszélőkéje van a bácsikádnak. Miért nem írsz regényeket?

– Ne hülyéskedj, ez igaz. Mind igaz!

– Na, muti...

Misi örömmel mutatta.

– Így közönséges kvarcóra. Mutatja az időt. Ha megnyomod ezt, átugrik, és mutatja a naptárt, vagyis a dátumot. Még egy nyomás, tizedmásodperceket mérhetsz. Jó, hát ebben semmi különös. De itt a számítógép. Öregem, velem nem fog Epehólyag cikizni. Megnézem az órát, és megmondom, hogy mennyi hatszázhuszonkilencszer négyszáznegyvennyolc.

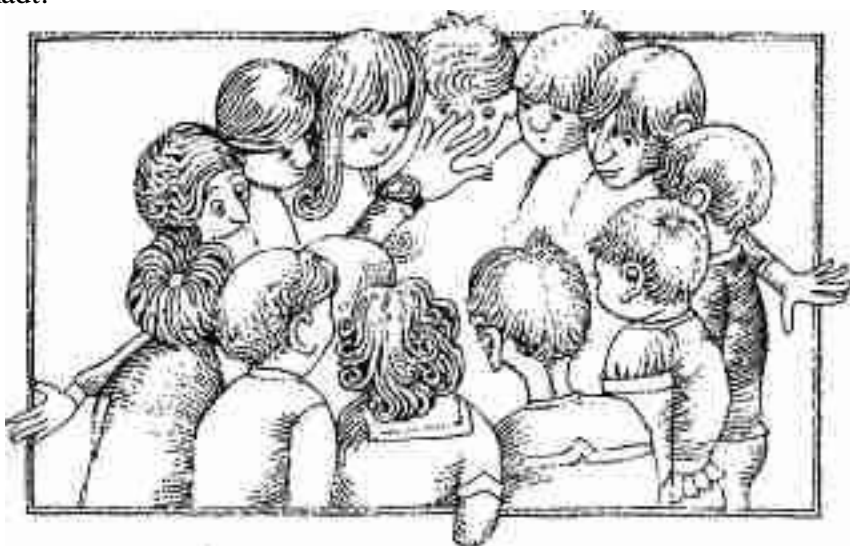
– Ilyet nem is számoltunk még.

– Jó, jó, ez itt a gyökvonás. Tudod, mi az? Ez itt a százalék, tudod...

– Hát még nem kéne tudnunk, de a jegyeinket átlagolni már tudjuk.

– Az nem százalék. Na mindegy. Ezekkel majd a gimiben találkozunk, vagy a felső osztályokban. De most figyelj!

Misi megnyomott egy újabb gombot, hát lássatok csodát, az óra kétharmadát (mi az, hogy kétharmad?) elfoglaló nagy számlapon eltűntek a számok, és egyszerre csak... na mi... na mi... hát egy nagy üresség támadt.

– Hihi! – vihogott Zoli.

– Te lüké, ilyen korán még nincs tévéadás. Hidd el, hogy tegnap este a tévét néztem rajta.

Újabb nyomás: a reggeli híreket mondta egy világosan érthető hang.

– Rádió is van benne?

Akkor már egész kis csoport állt körülöttük. Mind nézte-leste a Misi csodakaróráját.

– Magnó nincs? – kérdezte az egyik nagyokos. Mert tudjátok, mindig vannak, akiknek semmiből sem elég. Egy órában rádió, tévé, számítógép van belezsúfolva, és ők megkérdezik: magnó nincs? Mert ha nincs, hát az egész nem ér semmit.

Misi azonban nem jött zavarba.

– Az öreg koldus persze nem adott használati utasítást. Ezekre is magunk jöttünk rá. Egyszer, kétszer, háromszor kell egy-egy gombot megnyomni... mindig valami meglepetés jön elő. Például.

És valóban, ahogy újabb gombokat nyomogatott, egyszer is, többször is, hát hirtelen megjelent a számlapon...

– Ez a tengerszint feletti magasság. Ha repülős volnék. Ugye?

Újabb nyomás.

A levegő nedvességtartalma, a légnyomás és a várható időjárás. És most: az óra számlapján egy félkör fordul el lassan. Le lehetett olvasni, hogy abban a percben a világ más részein hány órát mutatnak az órák.

– Világóra – lihegte Misi. – Hogyha hajóskapitány volnék...

Ami tilos

Szó, ami szó, valóban nagy örömet szerzett a nagybácsi. (Nagybácsi – nagy öröm, hm...) Misi édesanyja volt talán a legboldogabb.

– Végre, végre nincs több nyafogás – nevetett, és megsimogatta a fiacskája fejét. – Misikém, ez az óra mindent tud. Kértél számológépet, zsebrádiót, kis tévét, iránytűt... tudom is én, mi mindent. Hát ez most mind ott van a karodon.

Édesapja pedig így szólt.

– Csak egyet ne felejts!

– Tudom, tudom. Két gombot egyszerre megnyomni tilos!

– Helyes.

– Leírjam százszor?

– Ugyan, ugyan! Inkább tartsd be ezt a szabályt. És vigyázz, hogy

mások se nyúljanak hozzá! – nevetett a nagybácsi.

– Nyihaha, huhuhu! – Aznap este Misi fel-alá rohangászott a lakásban, karján a vadonatúj, csodálatos, mindentudó órával.

Még az ágyba is magával vitte.

De mielőtt elaludt volna, így motyogott:

– Két gombot egyszerre tilos! Vajon miért?

A másnap pedig úgy kezdődött, hogy az óra zenélni kezdett.

– Cin-cin – muzsikált valami egyszerű, kedves dallamot pontosan hatszor egymás után. Erre már illett felébredni. Misi fel is ébredt az elsőre, de kívárta mind a hat jelzést. Közben az járt a fejében, miért is nem szabad két gombot megnyomni egyszerre.

– Ha nem szabad, hát nem szabad – mondta, és kiugrott az ágyból.

„Ha nem szabad, hát nem szabad” – gondolta, miközben mosakodott.

– Ha nem szabad, hát nem szabad – morogta kissé kedvetlenül, ahogy a reggelihez ült.

Az édesanyja is ezen töprenghetett, mert váratlanul így szólt:

– Nem ajánlom, kisfiam, hogy azt a szép órát bevidd az iskolába.

– Ugyan, anyu.

– Elkérik. Ha nem adod, rád fogják, hogy irigy vagy. Ha meg odaadod, akkor bizony buta vagy. Mert tönkreteszik. Talán el is lopják.

– Ugyan, anyu, a Viki nem lopós, csak irigy. Ő mindenkire irigy.

– Mégis...

– De hát akkor minek is kaptam?...

Ebben volt némi igazság. Úgy is mondhatjuk, hogy az ember szereti megosztani az örömét másokkal. Anyu tehát bólintott.

Misi vihette az órát.
Vitte is.
Bár ne vitte volna!

Találkozások

– És képzeld el, amióta csak felébredtem, folyton az jár az eszemben: miért is nem szabad egyszerre két gombot megnyomni rajta.

– Talán felrobban – vihogott Panni.

– Kiegészítő a tévé képernyője. Könnyen lehet – vélte Zoli.

– Kimerül az akkumulátora – mondta Süni, aki az utolsó padban ül.

Ott tolongtak Misi körül a folyosón, de aztán mindenki befelé húzódott inkább az osztályba. Még pár perc, és órára csöngetnek.

– Te, Zoli, a lányok olyan buták... nahát, nem is hittem volna. Képzeld, az utcán utolértem, a három tökéletest, Vicát, Vikit és Marit. Hát egyáltalán nem érdekelte őket az óra.

– Ugyan mit értenek azok hozzá! Vikitől pedig ne várj semmit.

Az igazság az volt, hogy Kovács Misi aznap reggel nagyon, de nagyon szerette volna, ha valaki észreveszi az óráját. Először nem akart vele kérkedni. Végére is dedós dolog pofákat vágni és kiabálni, hogy nééézd, milyen órám van, neked nincs, beee! Először megpróbálkozott olyan finom módszerrel, hogy folyton a bal kezében vitte a táskáját. Arra

számított, hogy előbb-utóbb felcsúszik a köpenye ujja, és akkor mindenki észreveszi, mit visel a csuklóján.

De hát nem vette észre senki.

Amikor a három lány utolérte, már majd leszakadt a karja.

Megkérdezte tőlük:

– Szia! Nem tudjátok, mennyi a pontos idő?

– Nem mindegy? Úgyse késünk el.

– Különben is, hát ott van a karodon.

Misi elpirult. Levágta a táskáját, és nagy készülődéssel nézegetni kezdte az óráját.

– Tudjátok, most kaptam, és még nem szoktam hozzá, hogy a karomon van. Hehe! Hát igazán... még nem szoktam hozzá. Nézzétek, milyen klassz óra...

Addigra a lányok már messze jártak. Viharásztak, és mindenkinek elmondták, micsoda hólyag ez a Kovács Misi. Azt se tudja, hogy karórája van.

Volt egy másik esete is, hanem ezt Misi nem szívesen mondta el. No persze nem titok, de nem is kell róla beszélni.

Merthogy találkozott nemcsak a jó tanuló lányokkal, hanem az osztály két butájával, az osztályismétlő Horvaival és Szemcsákkal is.

Azok meg éppenséggel elálltak az útját.

– Hova-hova, kis taknyos?

Misinek elszorult a torka. Ezek nagy és erős fiúk. Jól meg is verhetik, az óráját is elvehetik.

– Ahova ti... – nyögte.

– Mi az usziba megyünk.

– Ne hülyéskedjetek. Az első óra Epehólyag...

– Csókoltatjuk Epehólyag tanár urat. Ha akar, jöhet utánunk.

Elvonultak hetykén. Horvai még visszafordult.

– Hány óra van, kis taknyos?

Misi mégiscsak büszkélkedni akart az órájával. A füléhez tartotta.

– Még nem mondják a nyolcórái híreket... Hatalmas röhögés volt a jutalma.

– Höhö, jól adja... nahát, oltári humora van a kis taknyosnak!

Misi tehát szépen, idejében beért az iskolába. De keserűen megállapította magában, ha nem szól, talán még Zoli sem veszi észre az ő csodálatos óráját.

Óra előtt

Dirr-durr, dirr-durr!

Hát ez meg micsoda? Lövöldöznek az osztályban?

Dehogy lövöldöznek. Éppen csak az jött a szokásba, hogy aki a padjához érkezik, úgy vágja le a táskáját, hogy csak úgy durran.

Dirr-durr!

Még az a sőtlan, irigy Viki is levágja a táskáját. Az ilyesmiből azért mégsem akar kimaradni.

Igen ám, csakhogy Süni ma reggel zacskós tejet hozott tízóráira.

– Durr! – A zacskó kiszakadt, és minden csupa tej lett. Jót röhögtek volna... csakhogy az első órát Epehólyag tartja. Márpedig ha ő észreveszi, hogy a fél osztály csöpög a tejtől, kutya világ lesz. Hej, hej, kutya világ!

Éppen ezért futottak a felmosórangyért, Süni pedig törülközött zsebkendőbe, itatósba, ami éppen kéznél volt.

Közben újabb csoport vette körül Misit.

– Srácok, nézzétek, micsoda órája van Misunak!

– A nemjóját!

– Zannya...

– Igaz, hogy tévé is van benne?

– Magnó nincs. (Egyesek folyton a magnón lovagolnak.)

– Iránytű is?

– Add ide!

Misi a fejét rázta.

– Szó sem lehet róla. Megígértem anyunak, hogy senkinek a kezébe nem adom.

– Hát aztán! Most nincs itt az anyukád.

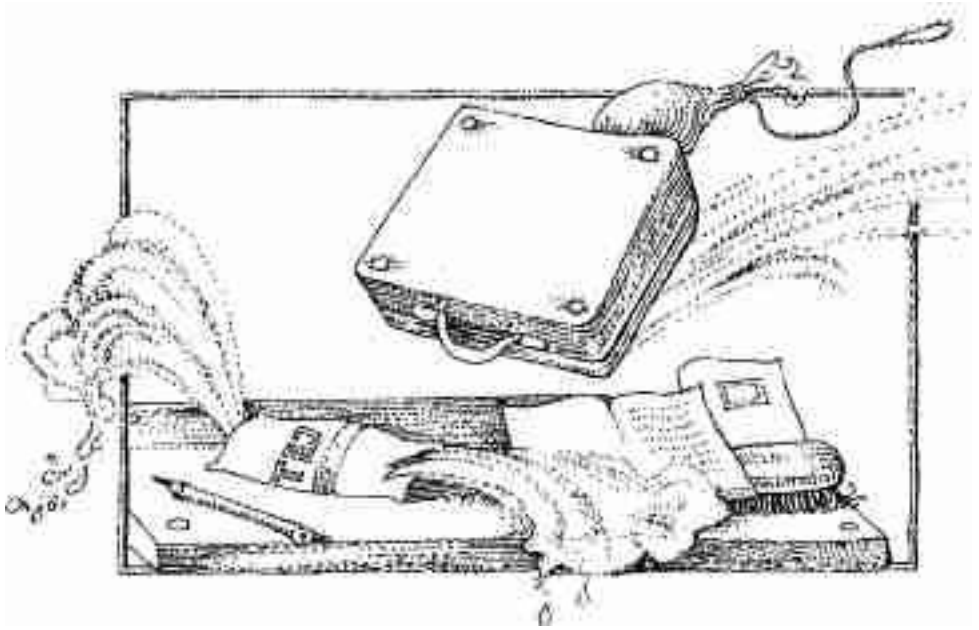
– De itt vagyok én. Ellenőrzöm, hogy betartom-e a szavamat! Értitek?

Dehogyis értették. Ott álltak körülötte, bámulták az órát, és talán a nyáluk is csörgött, mint a kutyasoknak.

Süni még mindig csupa tej volt.

Ebben a pillanatban megszólalt a csengő. És szinte ugyanakkor a vészkiáltás:

– Jön!

Még mindig az óra előtt

Jön, jön, jön! Hát kicsoda jön? Epehólyag tanár úr közeledik a folyosó végén. Az iskola réme, a diákok átka, az istencsapás, a jajmilesz! Epehólyag tanár úrnak egyébként volt becsületes neve is. Szalma Benedeknek hívták. Máskülönben... hm... valóban nem látszott valami megnyerő embernek. Nem volt már fiatal, de nem volt még öreg sem. Nem volt se felesége, se családja. Agglegénynek mondják az ilyet. A haja tüssire vágva. Hegyes orrán szigorú szemüveg. A szája folyton keserűen lebiggyesztve.

Epehólyag sosem késik. Epehólyagnak semmire sincs egy jó szava sem. Epehólyagnál nincs kitűnő, és jeles is csak nagy ritkán.

Amikor a csengő megszólal, Epehólyag feltűnik a folyosó végén. Mire az osztály elé ér, elhallgat a csengő – ő abban a pillanatban lép majd a terembe. De hát addig... Teméntelen sok idő van.

Misi a fejéhez kapott. Hiszen a tegnapi nagy öröm közepette egyáltalán nem készült.

- Zoli, Zoli, mi van feladva?
- Ismétlés. Térfogat, tömeg, súly...
- Súly? Juj! – Ezt bizony már az év elején sem tudta. Most mi lesz?

Epehólyag közeledett a folyosón.

– Úgy látszik, hiába tanultam veled együtt – káromta Viki, aki Misi padoszomszédja volt. – Anyu is megmondta, hogy a fiúknak nehezebb a felfogásuk. Beszélni is később tanulnak meg.

– Jó, de most mondd meg, hogyan kell a térfogatot kiszámítani.

– Most már késő. Minek játszottál az órával! – vetette fel a fejét Viki.

A kis undok béka. Na megállj!

Bosszúra azonban már nem volt idő. Epehólyag vészesen közeledett.

– Hosszúság, szélesség, magasság! Összeszorozni! – süvöltötte az ablak mellől Zoli, a jó barát.

A hetes izgalmában csuklani kezdett.

Süni észrevette, hogy hatalmas tejtócsa maradt a középső padsor mellett.

Pannin és Klárin az izgalomtól kitört a vihogás. Felfújták a képüket, és csak úgy pukkadoztak.

Misi váratlanul azt érezte, hogy Viki átnyúl a padon, és megragadja a csuklóját.

– Azonnal add ide!

Vészcél pillanatok voltak.

– Mi... ho...? Dehogyan adom!

– Add, ha mondom, mert megbánod! Nem tűröm, hogy zavard az órát!

Még hogy nem tűri! Hát kicsoda ő, hogy nem tűri? Most mindjárt azzal fog fenyegetőzni, hogy „rájön a bolondóra”.

– Te nyavalyás, ha rám jön a bolondóra, olyan patáliát csinállok mindjárt...

De Vikire nem tört rá semmiféle bolondóra. Epehólyag tanár úr ugyanis belépett az osztályba.

Epehólyag

Alighogy belépett, rámutatott Vikire és Misire.

– Ez nem társalgó. Ellenőrzőket a jelentés után!

A hetes jelenteni akart, de elfogta a köhögés. Epehólyag epésen megjegyezte:

– Hányszor mondjам, fiam, hogy nálam nincsen „osztálylétszám”, hanem „az osztálynak a létszáma” van... Értettem?

A hetes némán bólogatott. Viki mint egy sértett hercegnő vitte kifelé a könyvecskéjét.

– Tanár úr... – tette fel az ujját.

– Nincs könyörgés. Értettem?

– A tanítás érdekében szóltam rá Misire. Hogy ne zavarja az órát az órájával...

A tanár epésen elmosolyodott. A szemüvege megvillant.

– Órát órával zavarni? Hm. Vízet vízzel vizesíteni. Hm. Az órát többek között fecsegéssel lehet zavarni. Értettem? Helyedre!

Mindezen jól lehetett volna vihogni, ha más mondja. Ha például Samu bácsi vagy Melinda néni mond hasonlót, hát mindenki a hasát fogja nevetésben.

Bezzeg most! Szinte állt a levegő az osztályban.

Nem kevés szívdobogással Misi vitte ki az ellenőrzőjét. Megállt a tanári asztal oldalánál, és várt.

Ephólyag tanár úr ugyanis éppen kirakodott. Szokása volt, hogy addig nem kezdett a tanításhoz, amíg az asztalát példás rendbe nem hozta. Tehát:

1. Maga elé tette az osztálynaplót. Pontosan középre. Aztán fellapozta.
2. Lecsatolta a karóráját, megnézte, majd pontosan az osztálynapló jobb felső sarkának közelébe helyezte.
3. Elővette a tollat, és az osztálynapló mellé tette.
4. Végül elővett egy kicsiny noteszt a zsebéből, valamit nagy titokzatosan beleírt, sőt látszólag kimásolt ezt-azt az osztálynaplóból.

Akkor aztán rácsapott az asztalra.

– Az órát az óránkkal zavarjuk? Látom, a fiatalúrnak különleges órája van. Hm. Számológép. Hm. – Nem kérte el a Misi óráját, de az arca ördögi vigyorra torzult. – Hát akkor, tudós uram, azzal a kis géppel nagyon gyorsan oldd meg a következő feladatot...

Misi nem várt erre a fordulatra, és felragyogott, mint a hajnalcsillag.

– Igenis, tanár úr...

– Nem kotyogsz! Mi vagy te, kávéfőző? Itt csak én beszélek, én kérdezek! A diák arra való, hogy feleljen! No hát akkor: ha az egyik gazdaságban 68 tonna búzát arattak, a másikban háromszor annyit, mennyit arattak összesen?

Misi előkapta golyóstollat, és a hegyével parádés gyorsasággal kezdte nyomogatni szuperórájának titokzatos fekete gombjait. Itt az idő, most aztán megmutatja! Végre, végre ő lesz az osztályban az egyetlen, aki elismerésre készíti Epehólyagot.

(Ki tudja, ki tudja, talán még a tanáriba is behívadják majd. „Fiacskám, úgy tudjuk, neked valami különlegesen nagy teljesítményű számítógéped van... Itt van? Nagyszerű! Nagyszerű! Itt van ez a bonyolult feladat, nem merünk a gyerekek elé állni, neked meg csak pár pillanat... Hát kérek...”)

– Tessék, tanár úr! Háromszor hatvannolc – és már mutatta is az óráját –: kettőszáznégyszáztíz tonna.

Halálos csend volt az osztályban. A randa kitűnők persze papíron számoltak utána. Akik pedig azt sem tudták, miről van szó (sokan voltak), azok hallgattak, mint a sír.

– Elégtelen! – harsogta Epehólyag. – Elégtelen, értettem? Hiába van a legmodernebb számítógép a karodon, fiacskám, ha gondolkodni lusta vagy. Csak ülsz ott a helyeden, mint egy koffer! Értettem? És többet meg ne lássam azt a vacakot!

Állt a levegő. Lehet, hogy Epehólyag abban reménykedett, epés megjegyzéseire kitör majd a nevetés. De hát nem tört.

Misinek olyan hangosan koppantak a léptei, ahogy a helyére ment, mintha kalapács döngene. Aztán egy reccsenés. Amikor leült a padjába.

Halottápadt volt. Azám, hiszen nem hárommal, hanem négygel kellett volna megszoroznia azt az átkozott számot.

Most mutasd meg, mit tudsz!

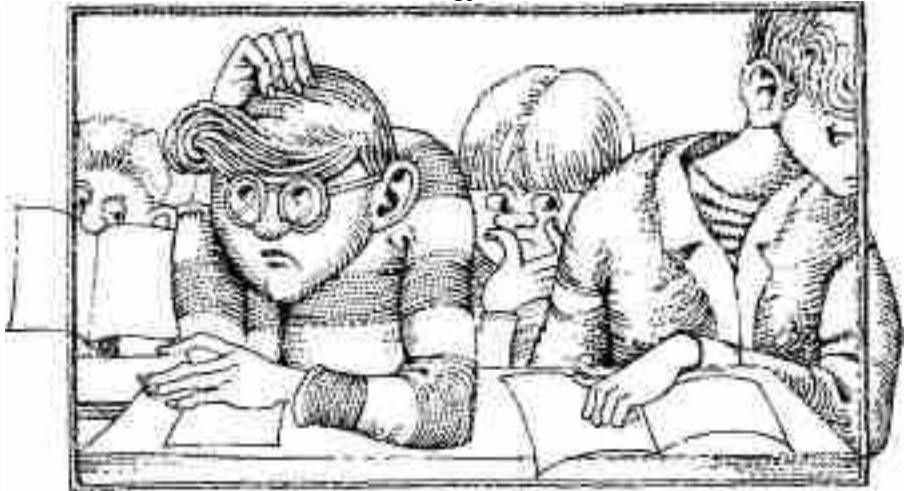
Magába roskadva ült a padban.

Egy világ omlott össze benne.

Ilyenkor az ember mintha álomba zuhanna.

Valami falon át hallotta, valami ködön át látta, hogy körülötte folyik a feleltetés. Epehólyag szokásos vérengzése. Hulltak az elégtelenek, mint a záporosó. De ő már nem törődött semmivel. Tegnapi még azt hitte, ez a

karóra lesz a legjobb barátja. És lám, az első alkalommal cserbenhagyta.
A feje fölött a szokásos süvöltések. Epehólyag
hangja:

- Ez semmi... értettem?!
- Elégtelen!
- Buncsics, ne állj ki a padból. Mi vagy te? Nomád? Hogy vándorolsz?
- Sass, te nem vagy madár... neked füled van! Hehe! Te számár vagy!
- Értettem?

Misi felsóhajtott. Milyen jó is a felnőtteknek! Okét szégyen soha nem éri. Egy tanárt bezzeg soha nem kérdeznek. Ő mindig csak kérdez! Úgy aztán könnyű!

Ha most ő ülhetne Epehólyag helyén! Mindjárt vidámabb lenne az élet.

Erre gondolt Misi, mert nagyon megszágyenült, és mert nagyon szomorú volt. (No hiszen, miért is fogadkozott, hogy a számítógép segítségével legyőz majd minden jó számolót?) A maga vigasztalására tehát úgy döntött, hogy lesz, ami lesz, a pad rejtékében most majd egy kicsit tévézik. Jóval elmúlt már nyolc óra, ilyenkor a tévé „iskolatévét” közvetít – ha észreveszik is, senki sem mondhatja, hogy nem akart tanulni... Lehajtotta a fejét, és halkan így suttogott az órájához:

- Te nyavalyás... most mutasd meg, mit tudsz!

A hangot kikapcsolta, és benyomta a tévé gombját.

– Te nyavalyás – ismételte, mert szó, ami szó, haragudott kissé az órájára. Ám abban a pillanatban nagy hirtelen felvetette a fejét, és csudamód figyelő képet vágott, mint minden tanuló, aki meg akarja tévesztetni a tanárját.

Epehólyag ugyanis éppen „kivégezte” Pannit. Elégtelen! És már

majdnem felszólította a nyurga Klárit, amikor tekintete Misire esett.

Misi ekkor már ártatlan, közömbös képet vágott. Jó, jó, hát volt valami kis összezördülése imént a „tanerővel”, de máskülönben ő mindent tud.

„Majd meglátjuk” – torzult újabb vigyorra Epehólyag szája.

„Jaj, jaj, mindjárt felhív!” – dobban Misiben újra a szív.

Ami tilos!

És ekkor történt a baj! Mert keze az óráján – szeme a tanárján. Véletlenül – vagy ki tudja, akarattal? – *egyszerre két gombot nyomott meg!*

Megtörtént!

Epehólyag valóban fel akarta hívni Misit.

„Elhallgatott ez a gyerek – gondolta. – Bizonyára nem készült. Ej, ezeknek a mai kölyköknek mindenük megvan. Nem is tudják, milyen jól megy a dolguk. Ha nekem annak idején ilyen órám lett volna... ma már egyetemi tanár lehetnék. Hm. Számítógép a karórán. Hogy mindig kéznél legyen. Persze van ilyen, van ilyen... vehetnék én is... de most már minek? A mindenségit!”

Epehólyag tanár úr nagyot nyelt.

Önkéntelenül behunyta a szemét, mert valami különös didergés futott át rajta.

Aztán ahogy ismét felnézett... ahogy a bal csuklójára nézett... Bizony meghűlt benne a vér.

A lélegzete is elállt a megdöbbenéstől.

Bal csuklóján ott díszlett – a Misi órája!

Mi történt?

Misi az ujjá hegyén érezte, hogy baj van. Hogy egyszerre két gombot nyomott meg!

És azonnal érezte, hogy valami történni fog...

Valóban. Alig pár másodpercig tartott az egész.

Az óra számlapja szinte felizzott, és megjelentek rajta a szivárvány színei. A vörös, a narancs, a sárga, a kék, a zöld, az indigó- és az ibolyaszínek. Összesen hét.

Hanem az ibolyaszín után egyszerre csak – egy villanás.

Misi önkéntelenül lehunyta a szemét.

Aztán... amikor ismét felnyitotta, rémületében (ahogy mondják) se nyelni, se köpni nem tudott.

Mert ott ült – a tanári asztalnál! Előtte az egész osztály! Halálos csendben! Riadt tekintetű gyerekek... Az asztalon az osztálynapló. Tőle

jobbra pedig az Epehólyag karórája.

Ez bizony nem az övé... Ijedtében az arcához kapott. Ujjai szemüveget érintettek. A haját hátrasimította. Rövidre vágott haj siklott el az ujjai alatt.

A kezét nézte: csontos, eres, már nem fiatal kéz.

„Mi történt velem?” – dobogott a szíve.

Az első rémület

– Mi történt velem? – kérdezte ugyanezt Epehólyag, becsületes nevén Szalma Benedek tanár úr.

Álom ez vagy örület? Ő, aki soha egy csepp alkoholt sem iszik – íme, úgy érzi magát, mint aki alaposan felöntött a garatra. Vagyis tökrészeg. A fejében iszonyú feszültség. Fáj a halántéka.

Alig mert felnézni. Sejtette, mit lát majd.

Ott ült a gyerekek között. A középső sor harmadik padjában. A keze, a lába gyermekméretű. Előtte is, mögötte is gyerekek ültek! Mellette pedig éppen az a kis nyúlós hangú Viki, aki az imént a padszomszédjára... hogy is hívják... a Kovács Misire árulkodott.

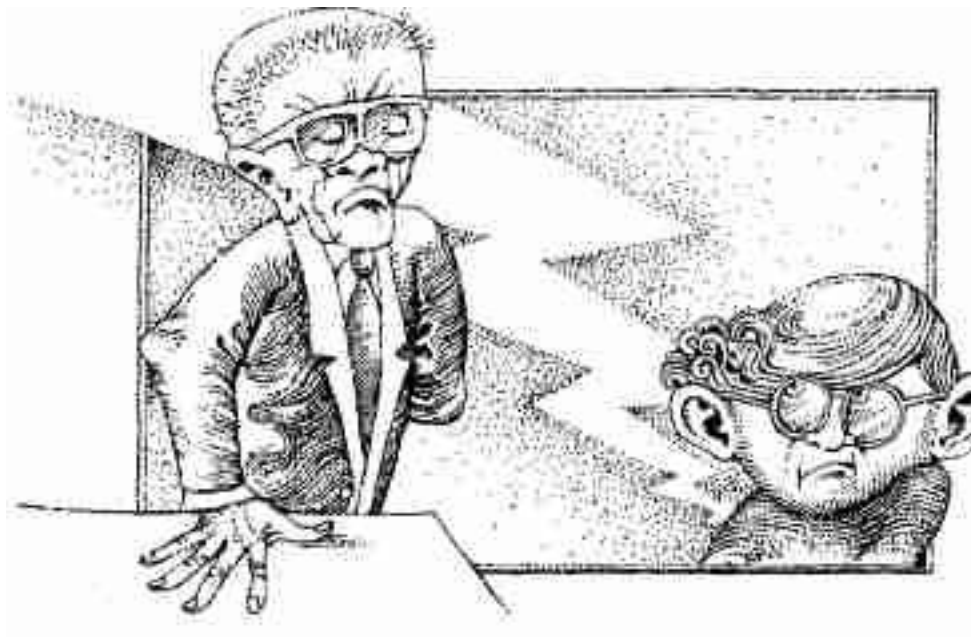
Te jó ég! Akkor hát most én vagyok Kovács Misi! – villant át a tanár úr agyán.

Feltekintett. A tanári asztalnál – ő maga ült. A maga testi valóságában. Mintha csak tükörbe nézne.

„Itt ülök vagy ott ülök? Én bizony megőrülök!”

Ez nem lehet más, csak tudathasadás...

Úgy érezte, elkábul, elszédül, összeesik. Utolsó erejével segítség után nézett. Igen, ide orvos kell. Mentők! Hiszen önmagát látja kívülről... és már az is lehetetlen, hogy egy kisgyerek testében érezze magát.

Orvos! Mentő!

Szalma Benedek tanár úr (úgyis, mint Misi) nyelt egyet, és odafordult Vikihez.

– Kislányom, szaladj az irodára, és kérd meg az igazgató urat... – de elakadt a hangja.

A malacképű Viki csúnya pofát vágott, és rekedten suttozta:

– Pszt! Megbuggyantál? Mit beszélsz?

Ne tegye!

Az osztály persze mindebből semmit sem vett észre.

Hacsak azt nem, hogy Epehólyag tanár úr bámészan (vagy rémülten?) eltátja a száját, ami különben nem volt szokása.

Misi pedig, ott a harmadik padban, egy ideje nem bír magával. Ha már ilyen csúnyán beszedett, legalább bújna meg. Ő azonban izeg-mozog.

Egyszer még fel is ugrott, mint aki ki akar szaladni a teremből.

Epehólyag pedig nem szólt rá.

Aztán meg... ejnye.

Akik Misi közelében ültek, egyszerre csak azt látták, hogy ez az ebadta utánózni kezdi Epehólyagot. Maga elé rakosgatja a könyvét, füzetét, lecsatolja a karóráját (azt a klassz karórát), és szépecskén a könyve jobb felső sarka mellé helyezi, aztán...

– Ne tegye, tanár úr!

A tanári asztalnál hangzott fel ez a kiáltás. Epehólyag kiáltott.

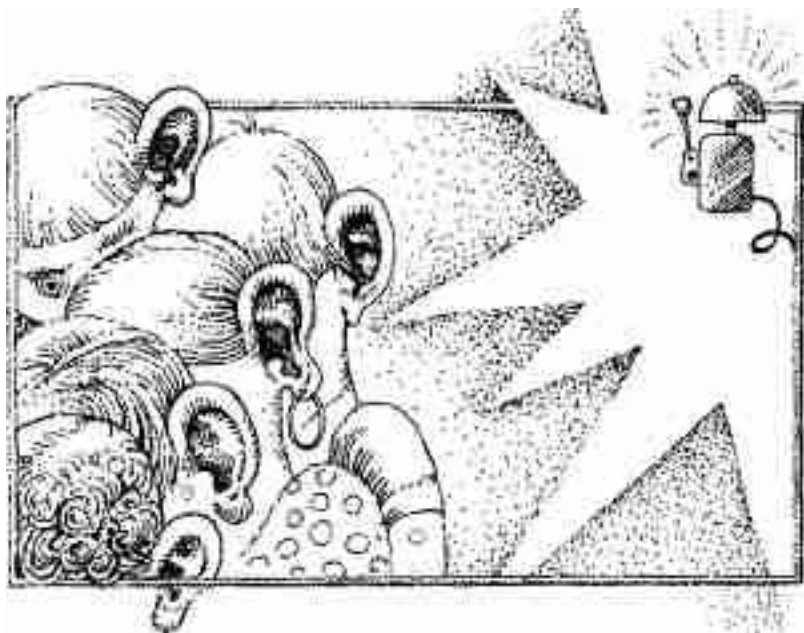
Az osztály dermedten hallgatott. No persze gúnyolódik, megint csak gúnyolódik Epehólyag, ahogy mindig is teszi. Most tanár urazza Misit...

És Misi?

Hallgat.

Valami furcsa látszik Epehólyag arcán. Rángatózik. Nevet? Vagy talán hányingere van? Ugyan ki tudja?

Ebben a pillanatban megszólalt a csengő.

A csengő

Megszólalt a csengő, az a jótékony csengő!

Ó, iskolai csengő! Te átok és te áldás egyszerre!

Micsoda rémület fogja el a nebulót, ha *becsöngetsz*! Vajon mi lesz? Felelek, nem felelek, beszedelek, nem szedelek! Milyen volt, milyen lesz a dolgozatom? Rontok vagy javítok? Szörnyű!

Hanem ha *kicsöngetsz*! Hangod hatalmas harangok hangja! Vége hát, vége hát a szorongások idejének! Beszedtem – de túléltem! Hát még ha javítottam! A legnagyobb szerűbb pedig, ha egész órán át csak ültem a fenekemen, és nem történt semmi! Hurrá, megúsztam!

Az óra tisztelete

Minek is tagadjuk, Ephólyag tanár úr (becsületes nevén Szalma Benedek) lehetett epés, gúnyos, szigorú, sőt „vérengző” – hanem az óra elejét és végét mindig tiszteletben tartotta. Mihelyt csengettek, véget vetett az órának. Sokszor megtörtént, hogy éppen felszólított valakit:

– Mondd meg, fiam... – ám ha abban a pillanatban megszólalt a csengő, a felelő megmenekült.

Mégsem Epehólyagot áldotta az osztály, hanem a csengőt.

Van ilyen.

Hanem ami ezen a napon történt, még sohasem történt. A tanár úr – ott a tanári asztal mögött – rikkantott egyet. Sőt nyihogott!

– Nyihaha, huhuhu!

Azzal felugrott, és mint az eszelős, kirohant a folyosóra. Akárcsak a többi gyerek.

Kérdéseim

Voltatok már gyerekek?

Ej, mit is kérdezek? Hiszen azok vagytok!

Akkor hát: voltatok már felnőttek?

Misi sem volt még, és mondhatom, egészen a fejébe szállt a dolog.

Először megijedt. Sőt megrémült.

Előtte az osztály. Te jó ég, milyen picik lettek az osztálytársai! Ott ülnek a padokban. Kis káposztafejek. Nézd már, az a nagyszájú Viki is milyen riadtan forgatja a szemét. Hát még Buncsics, aki „nomád”, mert feleléskor mindig „kivándorol” a padból. Höhö! Aztán ott hátul a nyurga Klári, szegény kékül-zöldül, mert azt hiszi, mindjárt rákerül a sor a felelésben.

Misi szédült, egészen megkötyagosodott. A rémület és a boldog öröm ficánkolt benne.

Én vagyok ezentúl Epehólyag?!

Igaz ez?

Akkor vette észre, hogy *ő maga*, vagyis Kovács Misi a harmadik padban – lecsatolja az óráját.

– Tanár úr, ne tegye! – kiáltott önkéntelenül, de abban a pillanatban el is felejtkezett róla. Persze ha ő itt van Epehólyag képében, az ő képében senki más nem ülhet ott, csakis Szalma tanár úr.

Höhö! Most legalább megtudja, milyen is gyereknek lenni!

Akkor szólalt meg a csengő.

Misi első öröme

Nahát, mi történt Epehólyaggal? A sulis rémével?

Jé, nézzétek! Nevet!

Aztán meg hátba vágja Sünit, és rárikolt:

– Na mit szólsz, mit szólsz?!

Süni nem tudja, mit kellene szólnia, azt hiszi, ez valami alattomos folyosói feleltetés. Nagyokat pislog, a kiömlött tejre gondol, meg hogy a hatvannyolcat négygel kellett volna Misinek megszoroznia.

Szerencsére Epehólyag továbbmegy – milyen bizonytalanul –, és Süni roboghat az udvarra.

A folyosón pedig továbblépked Epehólyag. A srácok söpörnek ám előle, mindenki igyekszik minél messzebbre kerülni.

...Misi a falnak támaszkodott, és lenézett a lábára.

Jókora, negyvenhármas cipőket látott odalent.

„Kissé magasan vagyok” – gondolta szédelegve.

Atyaisten, micsoda kavargás körülötte! Ilyen felnőtti magasból az a sok gyerek. Az iszonyú zűrzavar. Az eszméletlen tülekedés, rohanás. Az a fertelmes zsivaj.

Megvesztek ezek?

Dehogyan vesztek, dehogyan vesztek! Örülnek a szünetnek.

Elfelejtették már, Misi?

Höhö, nyihaha! – nyihogott örömmel csak úgy magában. Fejéből

lassan kiállt a szédülés, az öröm azonban benne maradt. A füle szinte pattogott a rettentő folyosói zajban. Egyszerre csak felkiáltott:

– Hé, te! Meg te ott! Csönd legyen!

És lám, mintegy varázsütésre elnémult körülötte az eddig zajongó gyereksereg. A kicsik lökdösődni kezdtek, a nagyobbak ártatlan pofákat vágva csúszkáltak egyre távolabb.

Azám, hiszen az igazi Epehólyag körül is mindig ilyen nagy csendesség volt, valahányszor végigvonult a folyosón.

Mégis jó dolog felnőttnek lenni.

A tanár úr első percei

– Kipukkadt az Epehólyag, kipukkadt az Epehólyag! – rikoltozta az osztály, miközben lefelé zúdultak a lépcsőn.

– Misu, mikor tévézünk?

– Misi „tanár úr”, Misi „tanár úr”...

– Fogjátok be a szátokat, gyerekek! A Misi órájában tévé is van. Gyertek ide, nézzük meg!

Kovács Misi félszegen és értetlenül állt a gyerekek között. Jött Zoli, a jó barát, hátra vágta, és így szólt:

– Na, most mutasd azt a szerkentyűt, öregem. És gratulálok! Megúszta. Nem írt be semmit. Csak a helyedre küldött.

– Csak dicsérd, dicsérd azt az undok Epehólyagot. Biz isten ilyen randa tanárt még nem láttam! – visította Panni.

– Teljesen igazságtalan... és mindig csak gúnyolódik. A fene egye meg! – dühöngött a nyurga Klári. – Engem is a múltkor így hívott fel: na, majd a Létra hercegnő megmondja, mennyi ötször húsz. Nem tudom, mit szólt volna, ha így felelek: ötször húsz az száz, Epehólyag tanár úr!

A gyerekek zsibongtak, szidták a tanárukat, és nem vették észre, hogy Kovács Misi – furcsán néz. Hogy a szeme elkerekedik, a száját is eltátja, a fejét csóválja, sőt ilyeneket is szól:

– Micsoda dolog! Na de kislányom! Hát ezt megjegyzem, fiam. Micsoda hang ez?

Egészen úgy viselkedett, mintha őt szidnák.

(De hiszen úgy is volt! Szalma tanár úr végre megtudta, hogyan nevezik őt maguk között a gyerekek.)

– Na, vedd már elő az órát! – rikkantotta Zoli.

Misi még mindig tétován:

– Micsodát?

– Órát órával zavarni... Hol van?

Nem volt sehol. Misi karján semmiképpen. Utoljára akkor látta, amikor „szokásához híven” levette, és a füzetektől jobbra letette a padra.

– És most hol van?

– Nem tudom – vonogatta vállát Misi.

Ekkor futott hozzájuk Tomi, aki a negyedik padban ült, éppen Viki háta mögött.

– Láttam, hogy eltette. Viki ellopta a Misi óráját.

Misi az udvarra megy

Epehólyag tanár urat ezúttal szíve az udvarra húzta.

Olthatatlan vágya támadt, hogy jót focizzon, vagy legalábbis egykapuzzon a tűzfal tövében, az iskolaudvar túlsó végén.

Csodás karórájáról időnként elfeledkezett.

Már hozzászokott, hogy jóval magasabb a gyerekeknél. Már hozzászokott a tusi hajához, a szemüvegéhez – éppen csak azt nem tudta még, hogy nem az udvaron van a helye...

Az egész iskola szeme láttára Epehólyag tanár úr (a rém, a jajmilesz) öles lépteivel lefelé igyekezett a lépcsőn. Méghozzá nem a tőle megszokott nagyképű és fennkölt lassúsággal. Kettesével ugrotta a fokokat, úgy rohant, mint akit kergetnek.

Es közben nyihogott.

– Nyihaha... huhuhu!...

Lányok, fiúk, kicsik és nagyok döbbenten nézték.

– Ebbe meg mi ütött? – suttogták egymás között.

Az undok Viki meghallotta a suttogást. És máris megvolt a magyarázata:

– Látjátok, a tanár úr azt akarja megmutatni, hogy milyen hülyék vagytok. Főleg a fiúk.

Egy kedves rigó

Milyen szép is az iskola udvara ilyen kora nyári időben, nem sokkal a tanév vége előtt! Ha szünetet jelez a csengő, lerohan az ember gyereke, ficákol, csahol és nyihog, lőt-fut és pörög, mint a kerge birka. Óriási focizások, labdázások kezdődnek, üvöltés, rikoltás, nagy hurrázás hangzik. Így van ez mindenhol, falun is, városon is – és Misi iskolájában is, ahol az udvar nagy bérházak tűzfalai közé volt beékelődve, és a természetet mindössze egyetlen vadgesztenyefa jelentette, a fa lombjai között pedig egy kedves rigó. A rigót látszólag nem zavarta a gyerekek ordítózása, mondta a maga szép dalocskáját... no persze neki nem kellett óraszám egy helyben ülnie és figyelnie. Akkor és oda repülhetett, amikor és ahova akart. Igaz, nem is lett belőle egyetemi tanár soha.

Ez az udvar nem volt se nagy, se kicsiny.

Amolyan közepes.

Akárcsak a Misi bizonyítványa.

Mi történt az udvaron?

Ezen a különös napon már az első szünet sem volt olyan, mint máskor. Az udvar egyik sarkában nagy csoportosulás támadt Kovács Misi körül, mert híre ment, micsoda különleges órája van. Repülni is lehet vele – ha az embernek mellékesen van hozzá egy repülőgépe. Sőt behajózásra is alkalmas, ha van hozzá hajó... tévézni azonban mindenképpen lehet vele, mert az bele van építve.

– Mutasd!

– Nincs... izé...

– Láttam, amikor Viki elvette – hajtogatta Tomi.

– Én nem láttam. Izé... kedves gyerekek, itt valami nagy félreértés van!

– Elég volt, te számár! Ne hülyéskedj folyton. Misi „tanár úr”. Most állandóan Epehólyagot akarod utánozni? – Zoli igazán mérges lett. – Tomi is hallotta, hogy óra előtt Viki el akarta venni tőled az órát.

Kovács Misi egy önkéntelen mozdulattal hátrasimította (volna) tüsire vágott haját. De hát nem volt tüsihaja. Megigazította (volna) szemüvegét is – de hát nem volt szemüvege.

– Mit mondasz, fiam? Vagy úgy... hát azért fecsegték?

– Ó, pardon, Misi „tanár úr”. Gyerekek, ez bedilizett. Zoli összehúzott szemöldökkel vizsgálgatta a barátja képét. Aztán kijelentette: – Srácok, Misut meg kell menteni. Ez annyira fél, hogy elvesztette az eszté...

– Talán az óráját?

– Előbb az óráját. Aztán eszébe jutott, hogy ezért mit fog kapni otthon... és attól az esztét veszítette.

– Rohanjuk meg Vikit. El kell venni tőle. Undok béka. Epehólyag legjobb tanítványa! Nézzétek, ott sétál fel és alá...

Az undok Viki az udvar túlsó végében előkelő lassúsággal sétált. Kezében könyv, mint aki egy percet sem mulaszt a tanulásból.

És arcán üdvözült mosoly.

Vajon miért?

– Nála van az óra! – rikoltotta Zoli, és a társaság már-már megindult volna Viki ellen... amikor váratlan dolog történt.

Az ajtóban, mely az épületből az udvarra nyílt, megjelent Epehólyag. Nem lehetett ráismerni.

Szélesen vigyorgott (sosem tette máskor), a nyakkendője félrecsúszott, a kabátja kigombolva, sőt a cipőzsinórja is kibomolva.

– Itt vagyok! Kezddhetjük... Én vagyok a kapus! Én vagyok a kapus! – rikoltotta szörnyű fahangján, és hosszú karjával hadonászva, öles ugrásokkal rohant a tűzfal tövébe, ahol óriási egykapura lövéseket szokott tartani az osztály.

– Mi volt ez?

Az udvar valósággal megbénult.

Ráadásul megnémult.

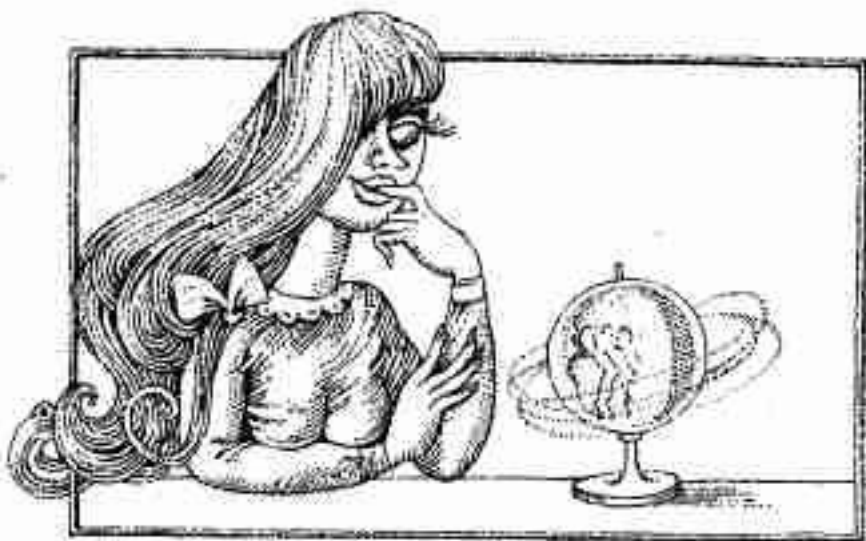
Aki pörgött, megállt, aki labdát rúgott, annak a lába úgy maradt, aki a kapuban éppen elkapta a labdát, hát úgy ölelte magához, mintha pólyás baba volna.

Epehólyag az udvaron!

A rigó surranva menekült a fáról.

Epehólyag most céljához ért, és nagy hirtelen beállt egy tornazsák meg egy szemeteskuka közé. Azok voltak ugyanis a kapufák.

– Kezddhetjük!

Melinda néni

Hát ott áll Epehólyag tanár úr a szemeteskuka meg a tornazsák között, de hiába. Senki se rúgott neki labdát. A gyerekek bémultan álltak és bámultan némultak, sőt vihorászni sem volt kedvük. Mert meg kell ám az ilyesmit gondolni! Epehólyagtól minden kitelik. Hátha csak azért mókázik – amit sosem szokott –, mert valami szörnyűséges megtorlásra készül.

Vikinek annyira tetszett, amit az előbb mondott, hogy ide-oda szaladt, és huhogva ismételte:

– Titeket utánoz. Hogy milyen hülyén viselkedtek. Főképpen a fiúk.

De mintha csak mentőangyal közeledne, az udvar túlsó végében feltűnt a környezeti ismeretek tudója és tanítója, Melinda néni. Őt mindenki szerette az iskolában. Nála kedvesebb, megértőbb, szelídebb pedagógus talán még nem született. Ráadásul szép volt. Hosszú barna haja a vállára omlott, nagy szeme, szép szája örökké mosolygott, és ha megszólalt, a hangja úgy csengett, mintha sok kicsi harang szólna.

Melinda nénit mindenki szerette.

Elárulom, még Szalma Benedek tanár úr is – éppen csak sosem merte bevallani.

A szép és kedves Melinda néni tehát észrevette Epehólyagot a tűzfal tövében. Odasietett a kollégájához, és meglepetten bár, de még mindig mosolyogva megkérdezte:

– Mit keres itt, kedves Bence? Nem maga az udvari ügyeletes.

– Én... izé... – Epehólyag felegyenesedett, és zavartan vonogatta a vállát. – Kezicsókolom, Melinda néni.

Megszóltak azok a kedves hangocskák, mert Melinda néni felkacagott.

– Néniiii? Még hogy néni? Mitől van ilyen jó kedve, kedves Bence? Nem ismerek magára! Máskor olyan morcos, hogy még én sem merem megszólítani. Most meg... Nahát!

Epehólyag a vállát vonogatta, és idétlenül heherészett.

– Hehe... nincs jókedvem... csak izé... a nagybácsim azt mondta, ne nyomjak meg egyszerre két gombot. De megnyomtam. És az az undok Viki azt rikácsolta, hogy rájön a bolondóra... tetszik tudni... és most itt vagyok.

A szép Melinda néni arca elkomolyodott.

– Kedves Bence, mi baja van?

– Tessék?

– Rosszul érzi magát?

– Én... á... nem...

A gyerekek látták, hogy Melinda néni gyengéden megfogja Epehólyag karját, elhúzza a tornazsák meg a szemeteskuka közül.

– Kedves Bence, maga bizonyára lázas. Menjen fel a tanáriba, de szóljon be az öreghez is. Várja.

Epehólyag bólogatott, akár egy kisgyerek, és eltűnt a lépcsőházi bejáraton.

Melinda néni megint mosolygott, szeretettel nézett utána.

És nem látta, ugyan miért is látta volna, hogy az udvar túlsó végéből irigy tekintettel őt lesi egy kislány.

Gondolhatjátok, kicsoda! Az undok Viki.

Váratlan fordulat

Lassan vége a szünetnek. Most bizony nem volt se foci, se bolondozás. Mindenki Epehólyag tanár úr furcsa viselkedését tárgyalta.

Egy csapat gyerek Melinda nénihez rohant.

– Melinda néni, Melinda néni, tessék segíteni!

– Mi bajotok van, kis pulyák?

– Viki ellopt a Misi óráját. Misi meg annyira megrémült, hogy nincs magánál... pedig a Misi órája irtó klassz, mert tévé is van benne meg

iránytű... meg világóra... meg minden.

– Meg minden? – nevetett Melinda néni. – A meg minden fontos dolog.

– De igazán! És a Misi nincs magánál. Folyton az Epehólyag... bocsánat, a Szalma tanár urat utánozza! – magyarázta Zoli.

Melinda néni úgy nevetett, hogy alig tudta abbahagyni.

– Na jó. Zoli, Klári, hívjátok ide Vikit. Te pedig, Misikém, mondd el, hogy mi is történt. Szépen, nyugodtan.

És megsimogatta a Kovács Misi fejét.

Akkor pedig mi történt?

(Ugyan melyikőtök merne ilyesmit megtenni?)

Kovács Misi egyszerre csak elkapta a Melinda néni kezét, és nagy hódolattal és szeretettel megcsókolta. Úgy ám, ahogy a felnőtt férfiak szoktak kezet csókolni a felnőtt nőknek. (Hol tanulta ezt Misi?)

És fojtott hangon így szólt:

– Linda, kérem, küldje el a gyerekeket. Komoly beszédem van magával.

Az igazgató bácsinál

Misivel percenként változott a világ. Hol vihogni-nyihogni való kedve támadt, hol meg rémülten lesett lefelé a negyvenhármás cipőire, és megkapaszkodott a lépcső korlátjába, nehogy eldőljön.

Hová is kell mennie?

– Te jóisten, az „öreg” nem lehet más, csakis az igazgató bácsi. A „diri”, ugye, ahogy nevezni szokás.

Csak nem igazgatói intőt kap...

Miért is kapna?

Miért is ne kapna?!

Gyerünk, gyerünk, ha az ember gyerekét a diri hívhatja, akkor bizony szedje azt a nyavalyás, negyvenhármásra nőtt lábát.

Mire az emeletre ért, már torkában dobogott a szíve. Azám, hiszen Epehólyag „nem mai gyerek”, talán azért is vonul olyan nagyon lassan, mert gyenge a szíve?

Dobogó szívvel kopogott az ajtón, amelyen tábla hirdette:

Igazgató

– Jó napot kívánok!

– Bencikém, na végre! Hol kószálsz? Kérlek szépen, megbetegedett a Szabó kolléga. Jó volna, ha helyettesítenéd a következő órán.

– Tessék?

– Az ötödikben kellene történelmet tartani.

Misivel fordult a világ.

– Igazgató bácsi... izé... kérem... én nem ismerem az ötödikes anyagot.

Az igazgató kinézett az ablakon. Szólt a csengő, a gyereksereg szivárgott befelé.

– Láttalak az imént. Téged amúgy is kissé... hogy is mondjam... kissé túl szigorúnak tartanak. Nagyon jól tetted, hogy középük álltál egy kis focizásra. Lindácskának szóltam, hogy küldjön fel. Hát kérlek, máris szól a csengő. Akkor az ötödik a, ugyebár.

Misivel most már pörgött a világ.

– Kérem szépen. Itt valami félreértés van. Én egyszerre két gombot nyomtam meg... én még nem tudom, hogy az ötödikben...

A diri dőcögve nevetett. Megpödörgette rövid bajuszát.

– Ne mókázz, Bencikém. És főképpen meg ne sértődj, ígérem, hogy jövőre csupa felső osztályt kapsz. De hát ezek a létszám gondok.

Misivel addig pörgött-fordult a világ, amíg ő maga is ki nem fordult az

igazgatói irodából.

Aki tud, az tud. Hát meglehet, hogy Epehólyag sokat tud – de hogy ő semmit, sőt azt is alig, az már biztos!

Aki tud, az tud.

Aki nem, az nem!

Misikém, ami most következik, nem feleltetés.

Több annál.

Minek is szégyelljük kimondani, nagy izgalomában Kovács Misire... ejnye... szóval egyszerre nagyon be kellett nyitnia abba a mellékhelyiségbe, amelynek ajtajára ez van felírva: Fiúk.

Óriási köhögés, csukladozás fogadta. A nyavalyás felsősök egész szünet alatt ott szívták a cigarettájukat.

– Vigyázz! Jön! Itt az Epehólyag! – süvöltött a banda, és tódultak kifelé.

Misi pedig olyasmit mondott, amit még soha életében:

– Ezt meg ne lássam többé!

Abban a pillanatban jött csak rá, hogy ha már Epehólyag (rendes nevén Szalma Benedek tanár úr) képében járják fel és alá – akkor bizony úgy is kell viselkedni.

A szerepet vállalni kell – így mondják a felnőttek.

Éppen ezért ő is eltávozott abból a bizonyos helyiségből, és benyitott egy másikba, amelynek ajtajára ez van kiírva: Tanári mosdók.

A késés titka

Epehólyag tanár úr az 5/a osztály felé tartott.

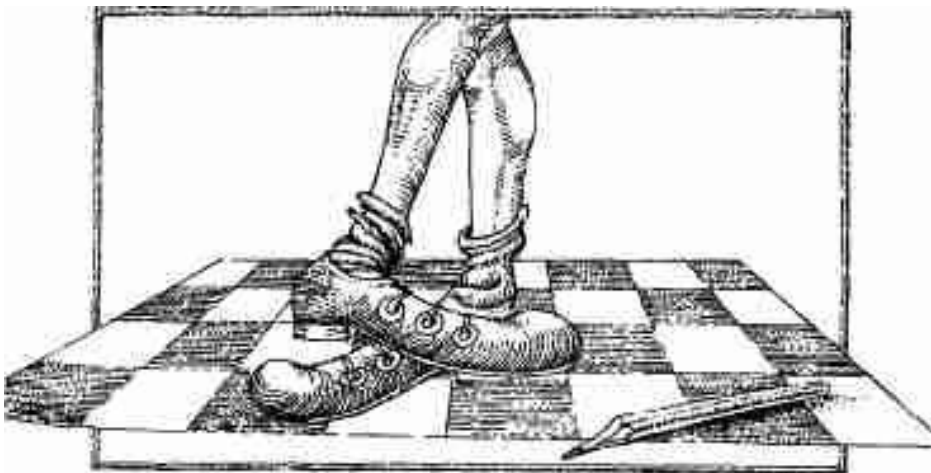
Nem látszott rajta semmi különös.

Most is éppen olyan lassan, kimért léptekkel haladt, mint máskor szokott. Legfeljebb az volt a szokatlan, hogy a csengő régen elhallgatott, a folyosó is régen kiürült, és ő még mindig nem ért az osztályig.

Hogyan is ért volna? Ugyanis hiába volt 178 cm magas, hiába hordott negyvenhármas cipőt, hiába viselt szemüveget, és hiába volt tüsire vágva a haja, a lelke mélyén most sem volt más, csak az alsós Kovács Misi.

Misi, Misi, hogy fogod megállni a helyedet?

Egyszer csak be kell lépni abba az 5/a osztályba.

Újabb váratlan fordulat

De mielőtt Misi belépne – nem lesz könnyű dolga, annyi szent –, el kell mesélnünk még valamit, ami a szünet utolsó perceiben, az udvaron történt.

Ott hagytuk abba ezt a fantasztikus történetet, hogy Melinda néni nagyot kacagott, mivel meghallotta, milyen gúnynévvel illetik a srácok Szalma tanár urat. Aztán meghallgatta a zavaros magyarázatot, miszerint Viki ellopta volna a Misi különleges óráját. Meghagyta Zolinak és Klárinak, hívják oda Vikit.

Zoli és Klári el is indultak, ő pedig gyengéden megsimogatta a Misi fejét, aki váratlanul kezet csókolt neki, már ahogyan a felnőttek szokták.

Sőt azt is mondta, ugye:

– Linda, kérem... komoly beszédem van magával.

És akkor?

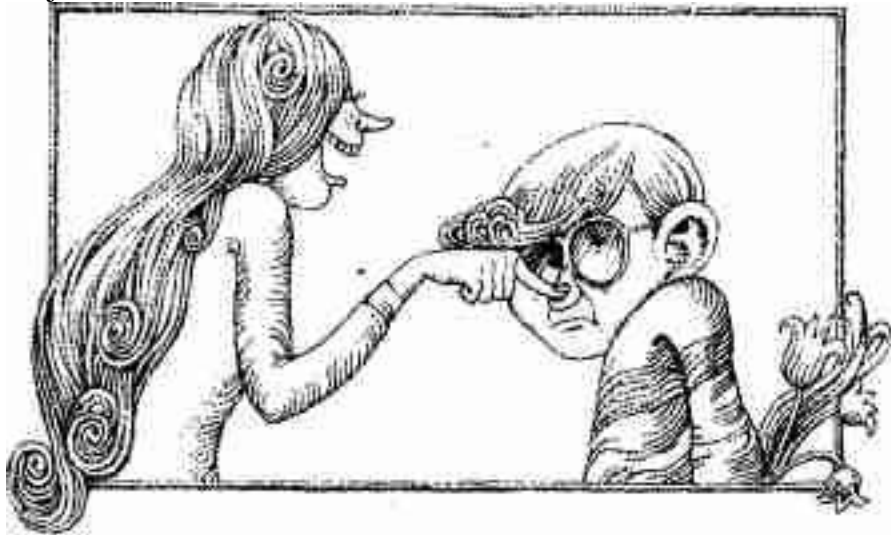
Azt vártátok volna, hogy Melinda néni szeme csodálkozva elkerekedik. Hogy megkérdezi: „Mi történt veled, Misikém? Úgy viselkedsz, mintha te volnál Szalma tanár bácsi.” Vagy így szól: „Na, Kovács Misi, hát meséld csak el most, hogy és mint volt azzal az órával! És ugyan miféle órád van neked, hogy az egész iskola arról zengedez?”

Nem ez történt!

Melinda néni szeme egyszerre csak összeszűkül, arcára valami sosem látott, gonoszkodó kifejezés ült. Még a fogát is vicsorította!

– Na, te kis hülye! – rikácsolta váratlanul. – Mégis elvettem az órát!

Vajon mi történt?

Misi órát tart

És vajon mi történt azzal az 5/a osztállyal, ahová most Misinek (bocsánat, Szalma Benedek tanár úrnak) be kellett lépnie?

Epehólyagtól eddig mindenki rettegett.

És most?

Misi úgy lépett be abba az osztályba, mint a szélütött. Keze-lába reszketett. Szája szélét egészen zsibbadtnak érezte.

Mit is kell csinálnia?

Megpróbált egészen úgy viselkedni, ahogyan Epehólyagtól látta. Nem nagyon sikerült. (Mert hadd áruljam el, Misi eddig úgy nézett az ötödikesekre, mint „nagyokra”, felsősökre – most pedig egy fejfel kisebbek voltak nála, kicsi gyerkőcök... hehehe!)

– Jelentést! – parancsolta reszketeg hangon.

A hetes itt is csukladozva, hadarva mondta a magáét. Azám, de...

Misi kimeresztette epehólyagnyi szemét, és úgy rikácsolt a hetesre:

– Hányszor mondjam, hogy nálam nincs „az osztálynak a létszáma”, hanem csak „osztálylétszám”, értettem?!

Szavait döbrent csend fogadta. Ő pedig elnézett a gyerekek feje fölött. „Érdekes – gondolta hirtelen –, milyen bűdös egy ilyen osztály. Eddig sosem éreztem, most meg mintha csirkeólbba lépne az ember. Az a hülye

Szikora ott az ablak mellett biztosan nem mossa a lábát, nem is beszélve a többiekéről.”

A hetes hangját hallotta:

– Tanár úr, kérem, bocsánat... izé... úgy mondtam... izé.... véletlenül pontosan úgy mondtam, ahogyan tetszett mondani, hogy osztálylétszám, pedig tudom, hogy olyan nincs is!

Hogy is hívják ezt a hetest? Jó volna tudni. És milyen nagy füle van. Szegény gyerek. A két füle közé szorult a feje.

Leült, kinyitotta az osztálynaplót (ezzel is telik az idő), és már letette volna a karóráját is, amikor rádöbrent, hogy semmi sincs a csuklóján.

Amikor nyihogva kirohant a saját osztályából, akkor hagyta az asztalon.

Mármint az Epehólyag-féle órát, hiszen a sajátja...

Furcsa, rossz érzése támadt. Eszébe jutott a saját órája. Vajon hol lehet? Csak nem nyomtak meg rajta ismét egyszerre két gombot?

Arra riadt, hogy az osztály csendjét halk pusmogás zavarja. Persze a gyerekek nem láttak mást, mint hogy rettegett tanáruk már hosszú percek óta meredten maga elé néz.

Valaki jelentkezett. A kövér Bányai tartotta fel az ujját.

– Mindent tudok, ne jelentkezz! – ordított rá. Hanem aztán csak legyintett. – Na mondd...

Bányai pedig (fogadni mernék, hogy ez se mosakszik!) nagy nehezen felállt a padjában, és így szólt:

– Csak azt akarom mondani, hogy az ablakból láttuk a tanár urat.

– Tessék?

– Amikor egykapuzni tetszett... marha jó volt.

Misi (Epehólyag) elmosolyodott (elvigyorodott). Ha valakire azt mondják, „marha jó volt”... hm... hát az már valami!

Hátul egy igazán nagyfiú (többször bukott és túlkoros) engedély nélkül felugrott.

– Gondoltuk is, hogy rúgunk egyet a tanár úrnak!

Nevetés futott végig az osztályon.

Misi mosolygott, megvakargatta (kopaszodó) fejét.

– Izé... mizé... majd ha csöngetnek. Jó? Mert most töri-óra volna. Ugye? Helyettesíték. Na hát akkor te, illetve te ottan, mondd meg, hogy mi volt mára föladva.

Az iskola szépe, a hosszú hajú Bea fölállt, és kissé szemtelen mosollyal kijelentette:

– Semmi sem volt föladva, tanár úr...

Ez persze oltári nagy hazugság volt, de elég ahhoz, hogy Epehólyag képében Misi rácsapjon az asztalra.

– Ez igen! Az ilyen órát szeretem. Ha nincs lecke, nincs feleltetés sem!

Azt hitte, lelkes mosolyokkal és reménykedő bólogatásokkal találkozik majd. Arra a fergeteges üvöltözésre, diadalmas ordítózásra, ami támadt – nem számított. Megrettenve ült a tanári asztalnál, és tátott szájjal leste, mi történik. Hát az történt, hogy az 5/a-ban elszabadultak a rosszalkodó indulatok. Fiúk-lányok lelkesen csapkodták a padot. Először még éljeneztek, később egyre szemtelenebbek lettek, mert már nem tanár uraztak, hanem ilyeneket kiabáltak:

– Hurrá, észhez tért az Epehólyag!

– Epehólyag, a tanárok gyöngye!

– Menjünk az udvarra! Rúgunk egyet a tanár úrnak!

Valaki közbesüvöltötte:

– Rúgunk egyet a tanár úrba...

Misi hallgatott. Nem tudta, mit tegyen. Néha tétován felemelte az ujját, mint aki csendre int, de akkor már végképp elszabadult a pokol. A lányok visongtak, a fiúk rekedten kiabáltak, csattogtak a könyvek a fejeken, hátul lovagi párbajt vívtak fejes vonalzóval, Bányai kiesett a padból, mire valaki felordított:

– Bányaomláás! – Rögtön utána Szikora is kiesett (mert kilökték), de arra már nem volt senkinek semmiféle észrevétele. Papírcsomók röpködtek a levegőben, az osztály tombolt örömeiben, amiért a rettegett Epehólyagtól végre „emberi szót” hallott. A tombolás odáig fajult, hogy már ütemesen verték az asztalt, és ordítottak, ahogy a torkukon kifért:

– Epe-hó-lyag! Epe-hó-lyag! Éljen, él-jen Epe-hólyag!

Zengett, zúgott az osztály. Misi szeme előtt ide-oda ugráltak a kezek, lábak és a fejek. Egy ezerfejű szörnyeteg, az osztály zsbongott előtte, és ő úgy érezte – megsemmisül.

És akkor – maga sem tudta, hogyan is jutott az eszébe – elkezdett mesélni. A nagybácsi történetét mondta el. Úgy, ahogyan a nagybácsi mesélte.

– ...mert tudjátok, a Távol-Kelet mindig is a mesék és a varázslatos történetek világa volt. Éppen ezért szorongó érzéssel lépett a bácsikám abba a bázárba, ahol színes zászlócskák, fénylő lampionok és hangos kereskedők csalogatják a vásárlót. Ó, gyerekek, el sem tudjátok képzelni, micsoda világ az! A vízen a legmodernebb luxushajók között ősi kis vitorlás bárkák siklanak... az öböl felett sirályok röpködnek... a szegény halászok frissen kifogott halaikat kínálják a móló kövein...

Olyan csöndesen beszélt, mint aki nem is akarja, hogy meghallgassák. Szinte a maga vigasztalására mesélte, amit mondott – és lássatok csudát, először csak egy gyerek, aztán egy másik hallgatott el, és alig telt bele öt perc, már az egész első sor hallgatott, és alig telt el tíz perc, már a második is elhallgatott...

Misi mesélt, mesélt, és közben az ijedt sírás fojtogatta.

Ők ketten

Kovács Misinek elkerekedett a szeme, amikor Melinda néni olyan csúnyán rákiabált.

– Még csak ez kellett! Újabb áldozat – suttogta, és tekintete Vikire esett, akihez abban a pillanatban ért oda Klári és Zoli. Látszott, nem sokat teketóriáznak, hanem egykettőre kiragadják az undok lány kezéből Misi óráját.

Viki pedig – lássatok csodát! – nem kiabál és nem veszekszik. Hanem utánuk néz, majd tétován támolyni kezd, mint aki menten összeesik, aztán nagy-nagy gyerekes bögsre fakad.

– Úgy kell neki! – ordította Süni.

De Kovács Misi (Szalma tanár úr) másképp ítélte meg a dolgokat.

Kitört a sorból, és Vikihez szaladt. Átkarolta szeretettel (mi ütött Misibe, felforrt az agyvize?), és így suttogott:

– Linda, Lindácska drága! Ne rémüljön meg! Erősnek kell lennie! Érti? Itt valami furcsa dolog történik...

– Mi van velem, Misikém; olyan furcsán érzem magam.

– Lindácska, hát nem érzi, hogy Benci áll maga mellett? Szalma Benedek. Érti, kedves? Aki magát nagyon szereti.

– Ó, Bencikém, milyen régóta vártam arra, hogy végre bevallja... Izé... mit mondasz, Misikém?

– Drága Linda... életem reménysége... drága szerelmem. .. légy nagyon józan és megfontolt. Ez a Kovács Misi, akit most magad előtt látsz, valami különös órát hozott az iskolába. Érted, amit mondok?

– Igen, Misikém... Bencikém... istenkém...

A gyerekek pedig azt látták, hogy az az undok, cipóképű Viki ráborul a Misi vállára, és sírva-nevetve ismételteti:

– Értem, hát persze hogy értem.

Kétféle Melinda néni

Az igazi Viki pedig, aki most Melinda néni képében tetszelgett, ráförmedt a gyerekekre:

– Kettes sorokba! Vigyássz! Indulj!

– Melinda néni, Melinda néni!

– Fogd be a szádat! Majd adok én neked! Hol van Misi? Hol van Viki? Na, most aztán megmutatom!

Melinda néni katonás léptekkel vágott át az udvaron. Nyomában az osztály. Kettes sorokban.

Az a kiállhatatlan undokság, amely a gyermek Vikiből mindig is áradt, most végre hatalomhoz jutott. És ha Melinda néni (Viki képében) elsírta magát ijedtségében, az az undok Viki csöppet sem rémült meg, ahogy Melinda néni képében találta magát. Csodás világ tárult ki előtte, és akár hiszitek, akár nem, otthonosan érezte magát benne.

– Hangot ne halljak! Tőled... tőled... meg tőled... ellenőrzőket kérek!

Az osztály értetlenül és megriadva ment a tanterembe. Amúgy is Melinda nénivel lett volna órájuk, hát most megtudhatták, milyen is a kedves és nyájas Melinda néni, hogyha nem kedves és nem nyájas.

– Jelentést!

A hetes előreugrott, megbotlott a saját lábában, hasra esett, és a padlóról kezdte (volna) hadarni a mondókáját. De hát újra csak csukladozni és dadogni kezdett, akárcsak az Epehólyag óráján.

– Pusztulj a helyedre, fiam! Magatartás elégtelen! – harsogta Melinda néni, és szép arca valósággal eltorzult gonosz mosolyától.

Azzal megkezdődött a környezetismereti óra. Mondtam – lassan végére járt a tanév, ilyenkor kezdődnek az ismétlések. Ismételni állítólag könnyű, mert ha az, ember megtanulta az anyagot év közben, az év végén nincs más dolga, mint újra elmondani.

Persze, persze... ha megtanulta.

Ha... sőt: HA... sőt: HAAAA!

Vagyis kész röhej az ilyen ismétlés.

Ismétlések idején a kedves és jóságos Melinda néni nem is csinált mást, mint hogy megkérdezte a gyerekeket, kinek milyen élménye volt a postán vagy a csemegeboltban. Mert ő éppen akkor veszítette el az esernyőjét, amikor egy távirati lapot töltött ki. Emlékeztek még, gyerekek, hogyan kell azt kitölteni?

És ha valaki még most sem tudta, annak szépen megmagyarázta.

Fölrajzolták a táblára – aztán együtt nevettek, mert aki távirati lapot nem tudott kitölteni, arról kiderült, hogy külföldre is tud telefonálni, aki pedig azt sem tudta, hát arról meg kiderült, hogy már be- és kijelentő lapokat töltött ki, sőt a nagymamája ügyében eljár a tanácsnál is, ahol szintén mindenféle lapokat kellett kitölteni... Voltak aztán, akik azt sem tudták elmagyarázni, merre van a legközelebbi játszótér, de a családnak autója lévén, külföldön jártak már, sőt – állítólag – ők kezelték a térképet. Melinda néni ilyenkor elővette a térképet. És kiderült, hogy a gyerekek nem dicsekedtek, valóban meg tudták rajta mutatni, hogy merre van a merre.

Melinda nénivel boldogság volt minden óra.

Melinda néni sokszor mesélte:

– Az én dédnagymamám egyszerű falusi néni volt. Ő mondogatta nekem, amikor még kicsike kisgyerek voltam: „Picikém, ne hallgass azokra, akik azt mondják, ha kíváncsi vagy, hamar megöregszel. Ez nem igaz. A kíváncsiság a tudás anyja. Légy mindenre kíváncsi, akarj is mindent megtanulni. A tudást nemcsak az iskolában osztogatják. Érted-e, picikém?”

Ezt úgy mondta, hogy szinte látták a pici Lindát, ahogy rábámul a nagymamára.

Az osztály szerette Melinda nénit. Talán senki más óráin nem tanultak olyan szívesen, mint nála.

Persze őt is sokszor érte meglepetés. Amikor például az osztály legrosszabb tanulóját, a hadaró, dadogó Buncsicsot hívta fel.

– Hát mondd csak, fiacskám, honnan kerül asztalodra a tej?

– A... a... tehénből.

– Ez igaz. Na de hát a tejeskávé?

– A... .azzzz... ta.. .ta.. .tarka tehénből!

Az osztály hahotázott. Azt kellett volna felelnie, hogy a tejet a mezőgazdaság adja.

– Ej, Buncsics, mi legyen veled? Most nem kérdezlek, mondd azt, amit tudsz.

Buncsicsnak kivirult a képe, fülig szaladt a szája.

– Me... Me... néni... tututu... domiaszökésisebesség!

Melinda néninek elkerekedett a szép szeme.

– Nocsak, hát mondd!

És Buncsics szinte alig dadogott, sőt nem is hadart, amikor elmondta, hogy a szökési sebesség az a sebesség, amivel a rakéta legyőzi a Föld vonzási erejét. Ez pedig másodpercenként több mint 11 méter.

– Hej, Buncsics, Buncsics, ezt még én sem tudtam! Ezzel a bukást megúsztad. Hanem azért tanuld meg az anyagot is, mert anélkül sosem leszel úrhajós.

Viki órát tart

Hát így teltek az órák Melinda nénivel – máskor. Most azonban elszabadult a pokol. Az osztály rettegve figyelte kedves tanítóját.

– Melinda néni, kérem! – jelentkezett Zoli nagy bátran, mert fontos dolgot akart mondani.

– Nem kérdeztelek! Értettem?!

Zoli leült.

Melinda néni pedig – szokásától eltérően – gyilkos feleltetésbe kezdett.

– Hogy készítünk napórát? Elégtelen! Jég, víz, kölcsönhatás? Elégtelen! Mit csinál a méh, ha éppen nem szúr? Elégtelen! Buncsics, ne állj ki a padból! Mit vándorolsz? Nem vagy te nomád! Elégtelen! Elégtelen! Mindent tudok, ne jelentkezz! Elégtelen! Elégtelen!

Csak úgy harsogott a hangja. Halálos csend ült az osztályon. Ilyennek még sohasem látták!

Klári, Zoli, Panni és Süni egy-egy pillantást váltottak. Zoli mindentudóan bólintott. Semmi kétség, amit már régen sejtettek, íme, itt a bizonyosság! Melinda néni szerelmes Szalma tanár úrba, aki az imént olyan idétlenül viselkedett a zsák meg a szemeteskuka között. Melinda néni aggódik, azért ilyen ideges. Na de ennyire!

Ámbár a foci is... attól függ, ki csinálja. Szabó bácsi, a felsősök töritanárja például mindig beáll focizni, és senki sem botránkozik meg rajta. Mindig mellérúg, kapusnak meg csapnivaló, mégsem nevetik ki. Azt mondja, a foci fiatalítja – márpedig fiatalnak lenni nagyon jó. Tudja ezt minden gyerek.

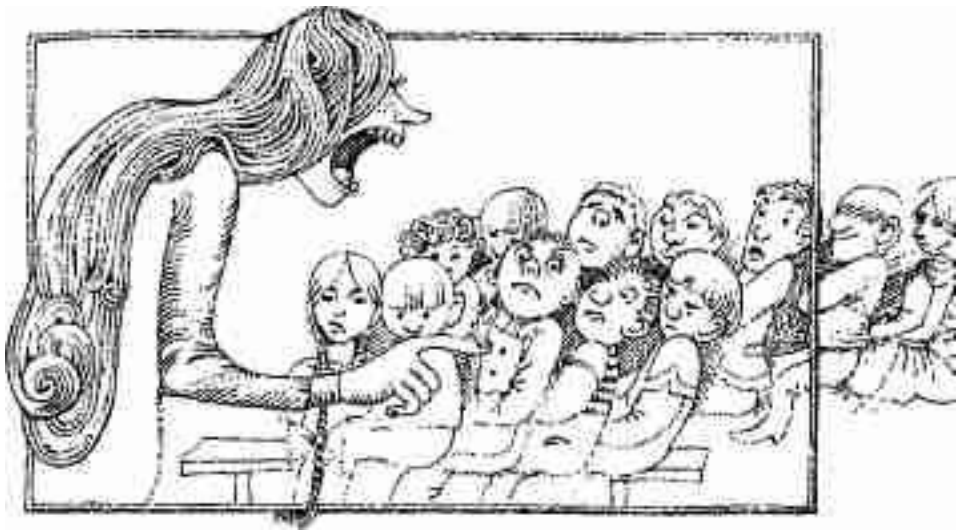
Pardon, fiatalnak lenni nagyon jó, ha éppen nem feleltetik az embert.

Melinda néni pedig öldököl!

Potyog a sok elégtelen, mint a vakolat a falról.

Mi lesz ennek a vége? Egyesek már bögnék ott hátul. És nemcsak a lányok, a fiúk is! Egyszerűen itt a végítélet napja.

Bízzunk az időben!

Még nem volt olyan óra, amely véget ne ért volna.

Zoli újból jelentkezett. Nagyon fontosat akart mondani (a Misi karórájáról), de Melinda néni csak kurtán-furcsán legyintett, hogy maradjon csendben.

Ami ekkor történt, attól az osztály szinte elájult.

– Kovács Mihály! – rikácsolta Melinda néni.

Misi felállt.

– Na, édes fiam, majd adok én neked hencegni a vacak óráddal és megzavarni az órát. Sorold el, milyen magyar népviseleteket ismersz.

Misi fölállt, és némi krákogás után elkezdte:

– Kalocsai, sárközi... lajosmizsei... kőbányai, belvárosi, külvárosi, húsvéti, karácsonyi...

Az első kettőn kívül a többi nagy marhaság volt, Misi viccelt, Melinda néni mégis elfogadta.

– Látom, ezt tudod – jelentette ki bizonytalanul, és egészen úgy villogott a szeme, mint Vikinek, ha jól felel. – Halljuk, mit csinálsz a könyvtárban!

Misinek pedig pattogtak a szavai, most nem tréfált:

– Magam elé teszem a könyvet, és gyönyörködöm benne. Alig várom, hogy elolvassam, mégis először a tábláját ütöm fel, lehajtom a borítóját, megnézem, milyen a kötése, milyenek a betűi, nézem a belső címlapját. Az bizony lehet szép is, lehet csúnya is... aztán fellapozom. A képek nagyon fontosak! A könyv valóságos műremek, azt kóstolgatni kell, abban gyönyörködni kell, és csak utána jön az élvezet csúcsa: a tartalom. Ha egy könyvet olvasni kezdek, olyan az, akár egy szépséges muzsika...

– Elégtelen! – süvöltötte Melinda néni. – Jegyezd meg, fiam, hogy mielőtt egy könyvet a kezébe vennél, először az olvasótermi kartonlapocskát, a katalóguslapot nézed meg!

Melinda néni valósággal hörgött, és csúnyán forgatta máskor olyan szép szemét. Misi leült.

De hát ez még mind semmi.

Melinda néni szokatlan viselkedése most érte el tetőfokát. Ilyen szörnyűséget mondott, miközben Vikire mutatott:

– Na, te... úgys tudom, élsz-halsz Epe... Szalma tanár úrért. Hát akkor azt mondd meg...

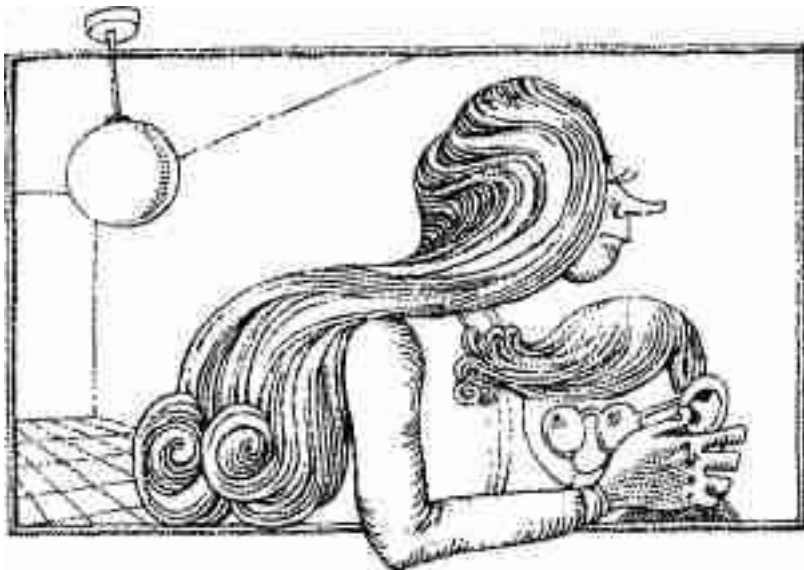
Viki – ott a padban – lángvörös lett. Hogy is szabad ilyet mondani?! Mindenkinek magánügye, hogy kiért rajong.

– Azt mondd meg... – ismételte volna Melinda néni gyűlölettől sziszegve, amikor az iskola folyosóin, termein, lépcsőházán és falain át dübörögve, harsogva felhangzott az örömteli üvöltés:

– Él-jen E-pe-hó-lyag! Él-jen E-pe-hó-lyag!

Melinda néni szeme elkerekedett. Arcára furcsa, riadt vonások ültek. Egyszerre csak felkapta a tanári asztalról Epehólyag ottfelejtett óráját, és felugrott.

– Egy pissenés se, amíg vissza nem térek! Azzal kirohant a teremből.

Ismét ők ketten

Kovács Misi odafordult Vikihez.

– Linda kedves... – suttogta – mondja meg őszintén, én igazán ilyen ronda fráter vagyok?

– Drága Bence – suttogta Viki –, maga igazán kiállhatatlan tanár. Sőt mint kolléga is szörnyű. De én azt hiszem, hogy csak arra vár, hogy valaki szeresse.

Misi átnyúlt a padon, és gyengéden megfogta Viki kövérkés, tömpe ujjú kezét.

Misi órát tart (folytatás)

– Él-jen Epe-hólyag! Él-jen Epe-hólyag!

Az 5/a osztállyal nem lehetett bírni.

Kiugráltak a padból, és hadonásztak, mint akik eszüket veszítették.

Misinek sírásra görbült a szája a rémülettől. Istenkém, istenkém, vajon mit csinálna ilyenkor Epehólyag? Közben pedig mesélt tovább. A mese egyre színesedett. Már úgy mesélt, mintha ő maga járt volna a Távol-Keleten. Csengettyűk szóltak, árusok kiáltoztak, és egy foghíjas maláj már harmadszor mesélte el életének titokzatos és furcsa történetét, amelynek mindig az volt a vége, hogy született három fia, akik óraszerkesztő mérnökök lettek, de a legkisebb semmihez sem értett, még azt sem tudta, mennyi négyszer kettő, ezért aztán főmérnök lett... de a főnöke a hétfejű sárkány volt, akinek mindig kinőtt mind a hét feje, hiába kaszabolta szorgalmasan a másik két testvér.

Folyt, folydogált a mesefolyam, és ahogy már mondtam: először az első sor, aztán a második sor hallgatott el, ám a harmadik sor, ahogy elcsöndesedett, Misi akkor rémült meg igazán.

Egyszerűen nem volt miről tovább mesélnie... márpedig ha most elhallgat, újra kitör a botrány...

Így hát csavart egyet az esze kerekén. A távol-keleti és a honi mesevilág nagy vidáman kezét fogott a históriájában. Most már királylányok mosolyogtak, csodás karórák villogtak (a szivárvány színeiben), mesés barlangok mélybiben röpködtek a denevérek, és a távol-keleti sírok mélyén felhuhogtak a szellemek.

Mit mondjak? Az 5/a osztály rajongó szeretettel és mohó kíváncsisággal csüngött oly rettegett tanárja ajkán.

Misi egyszerre csak azt látta – az egész osztály néma csendben ül a helyén, és hallgat.

Hallgatja a mesét...

Hadd súgjak valamit!

Meséljétek!

Csodás dolog. Találjatok ki egy mesét! Vagy meséljétek újra, amit már ismertek. Mindegy. Csak legyen egy aprányi szünet a mókában, az örökös zajongásban – és kezdjétek el: egyszer volt, hol nem volt...

Meglátjátok, varázslók lesztek mindahányan.

Az óra vége

Amikor az osztály már egészen néma lett, amikor már minden szem rajongva rajta csüngött, akkor tárult ki az ajtó.

A kitért ajtóban megjelent – Melinda néni.

Senki sem vette észre, hogy az ajtót kitárta, senki sem fordult feléje, mert mindenki Misit, azaz Epehólyag tanár urat hallgatta áhítattal.

Melinda néni szólni akart, de megnémult a csodálattól. Úgy állt ott az ajtóban hosszú percekig. Kezében egy karórával.

Akkor felharsant a csengő. Az a bizonyos csengő, amely az órák végét, a meghurcoltatások végét jelzi máskor. Most egy szép álmodozást szakított félbe.

Misi levette a szemüvegét, megtörölte, visszatette – éppen úgy, ahogyan Epehólyagtól látta sokszor.

Aztán felállt, és kissé meghajolt... ahogyan Epehólyag sosem tette.

– Majd folytatjuk... – mondta kedvesen.

Düböngő tapsorkán volt a köszönet.

Misi és Viki

Mi történik most az 5/a osztály ajtajában? Szalma Benedek tanár úr távozna éppen. De hallgassuk csak.

– Epe... izé... tanár úr, kérem... – így Melinda néni.

– Ó... Melinda néni... akarom mondani... – nyög Epehólyag.

Néznek egymásra.

– Melinda néni? – ismétli Melinda néni.

– Epe... tanár úr? – kérdezi Szalma Benedek. Aztán megint csak bámulnak.

És egyszerre csak felsikolt Melinda néni:

– Jesszus, hiszen te a Misi vagy!

– Te pedig a Viki! – rikoltja Szalma tanár úr. – Na megállj, most úgy váglak szájon, hogy a fal adja a másikat!

Az osztály döbbsen figyel. Ilyen se volt még, hogy a tanárok csúnyán beszéljenek egymással. És már látják is, ahogy Epehólyag keze ütésre lendül, amikor...

Kimondani se merem.

A folyosó végén megjelent az igazgató bácsi.

– Srácok, vége a sulinak! – üvöltötte kissé rekedt hangján. – Mindenki hazamehet! Gyerünk az udvarra! Majd én megmutatom, milyen az igazi iskola!

Hát ez volt a botrány.

Ha az a volna...

Ha Melinda néni helyén az igazi Melinda néni ült volna, hát akkor Zoli elmondhatta volna...

– Melinda néni, elvesztettük a Misi óráját.

– Hát az meg hogy történhetett?

– Ahogy elvettük az undok Vikitől, átfutott az udvaron a két hiányzó. Horvai és Szemcsák. Tessék tőlük elkérni.

Az a két túlkoros ősbuta, Szemcsák és Horvai persze tüstént eltűnt. Amikor Zoli utánuk kiáltott: „Hé, az a Misi órája!”, Horvai még fel is vihagott: „Höhö, akkor abban rádió is van!”

Az a két ebadta pedig leült az udvar végében, és buzgón nézegetni, nyomogatni kezdte a Misi óráját. Ha meglógtak Epehólyag elől, miért is ne mulaszthatnának Melinda néninél?!

Később becsengettek, mindenki elpucolt az udvarról, csak ők ketten maradtak a helyükön.

– Hallod? Szól! – mondta az egyik.

– Nézd, eltűntek a számok. Ide süss, ez tévé is!

Az iskolaépület udvari ajtajában ekkor jelent meg az igazgató bácsi alakja.

– Ti ottan, ti ottan! – harsogta. – Órára. Befelé! Hát mit képzeltetek, ebadta kölykei?!

– Könnyű neki. Én, ha igazgató volnék, szélnek ereszteném az egész iskolát. Mi a csudának tanulunk? Fel nem fogom ésszel!

(Ez a bajod, fiam – mondhatta volna Epehólyag tanár úr. De hát ő nem volt a közelben, sőt a saját képében sem volt, ezért aztán senki sem világosította fel Horvait, az iskola legbutább tanulóját, hogy tanulni nem oktondiság.)

Csakhogy Horvai éppen abban a pillanatban nyomott meg egyszerre két gombot az órán, amikor Szemcsák...

– Micsoda szöveged van! – böfögött Szemcsák. – Ha én volnék a diri helyében, egyszerűen elküldenék minden pedagógust.

És mi történt?

– Mindjárt kapsz egy pofont, fiam, mert megérdemled! – harsogta Horvai (igazán ő?), és karon ragadta Szemcsákot. – Az ember kiteszi a lelkét értetek, és ez a hála? Gúnyolódtok a tanáraitokon. Na megállj, te ebadta!

Horvai azzal pofozni kezdte Szemcsákot, aki így kiabált:

– Te hülye, mit csinálsz?! Az előbb még megértettük egymást.

– Hurrááá! – rikoltott az udvari ajtóban az igazgató bácsi. – Srácok, srácok, vége a tanulásnak!

Mondom, ha Melinda néni helyén az igazi Melinda néni ült volna...

Ha az a volna – ott nem lett volna!

Botrány a suliban

Ennek a fantasztikus, nyavalyás karórának persze nemcsak nyomogatói voltak.

Ott volt a fél iskola – sőt annál is több –, amely nem tudta mire vélni, ami körülötte történik.

Zoli, Klári, Süni, Panni, na meg a többiek is csak úgy kapkodták a fejüket.

Epehólyag eszét vesztette, kész röhej, amit csinál.

Melinda néni megháborodott, Epehólyagot utánozza, jaj, istenkém, mi lesz ebből?!

Az igazgató bácsi „bepörgött”. Szélnek eresztené az egész iskolát.

Valami furcsa feszültséggel lett teli a levegő.

Nyilvánvaló, hogy Epehólyag az eszét vesztette. Kész röhej volt, amit csinált. Még az 5/a is úgy vélte most már: szép volt, szép volt, ahogy Epehólyag mesélt, de hát mégse normális.

Aztán szegény Melinda néni. Előbb eltámogatja a kuka mellől Epehólyagot, aztán meg mint a fúria, nekiesik a gyerekeknek. Még sose látták ilyennek. Nahát, ez se normális.

Epehólyag és Melinda néni ott az ajtóban. Csúnyán veszekednek.

Ki érti ezt?

És az igazgató bácsi? A kedves, fontoskodó igazgató bácsi. Ő meg fölé rohan a folyosón, és magánkívül ordítja:

– Mindenki hazamehet! Majd én megmutatom!

A zajongásra tele lettek a folyosók, teli lett az udvar is gyerekekkel. Egyesek komolyan vették a dolgot, és nagy vidáman hazaindultak, mások tétován valami józan szóra vártak, megint mások egyszerűen tudomásul vették, hogy a tanári szobák táján valami zavar van – vagyis potyaórákra lehet számítani.

Ettől kezdve azonban már teljes volt a zűrzavar. Kitört a botrány a suliban.

– Csak merj, csak merj megütni! – kiabálta Melinda tanárnő. – Ha egyszer rám jön a bolondóra!

Epehólyag türelmetlenül legyintett.

– Jó, nem bántlak, ne hisztizz! Meg kell találunk Epehólyagot.

– De hiszen annak tetszik lenni! – rikkantott közvetlen közelükben Szikora (aki nem mos lábat).

Epehólyag szóltanul elviharzott. Melinda néni pedig dühösen trappolt

utána.

Az osztály véleménye

És az osztályban mi történt?

Ahogy a megszigorodott Melinda néni meghagyta – pissenés sem hallatszott. Annál nagyobb kiabálás. Felzúdultak a gyerekek. Zajongva, ordítva ugráltak ki a padokból, és körülvették Misit.

– Mi volt ez?

– Mi történt?

– Már Epehólyagnál is... furcsán viselkedtél.

– Misu, óriási voltál a halandzsáddal – lelkenedett Zoli. – Ilyet még Szemcsák se merne megtenni.

– Linda néni észre sem vette, hogy Misi hülyéskedik.

– Mert aggódik Epehólyagért. Csak rá kell nézni. A vak is látja, hát nem? Amikor a nővérem szerelmes lett, ugyanígy bedilizett – jelentette ki Panni.

(Észre sem vették, hogy Misi mellett Viki mélyen elpirul.)

Klári a fejét csóválta.

– Nem értem, hogy lehet szerelmes ebbe az undok Epehólyagba. Undok és ronda.

Viki (Melinda néni) ezt már nem tűrhette.

– Hogy beszélsz a tanárodrol?! – csattant fel még mindig lángvörösen, és zavartan nézett Misire. – Bence... izé... Epehólyag talán szigorú kissé, de igazán nem undok. És nem is ronda.

– Persze neked nem! Mert te is szerelmes vagy belé! – üvöltötte most Süni, akinek köpenyén csak lassan száradt a tej. – És egyáltalán, mondd meg, hogy hol van a Misi órája!

– Viki ellopta, de Horvai elrabolta! – kiáltott Zoli. – Ezt akartam Melinda néninek elmondani, de hát lehet is vele most beszélni!

A mindig józan és okos Klári felült a padra, és fejcsóválva így szólt:

– Gyerekek, itt valami nem stimmel. Itt valami történt. Valami, amit nem értünk. Gondolkozzatok. Epehólyag az udvaron. Aztán Melinda néni dühöngése. Misi sem olyan, mint máskor. És nem érzitek, hogy Viki sem olyan undok, mint szokott lenni?

Nem érezték. Sőt nekiestek, szidták, mint a bokrot, és fejére olvasták százszor is, hogy folyton „behódol” Epehólyagnak, vagyis – igenis szerelmes Szalma tanár úrba.

– Hogy mit meg nem tud az ember – mondta ekkor mosolyogva Misi, és félszeg mozdulattal megsimogatta a Viki haját.

– Na, ez is bedilizett! – állapította meg Zoli.

Újabb fordulat

– Temiattad veszett el a Misi órája – sziszegte Zoli, és legszívesebben képen törülte volna Vikit.

– Nem értem... hát nem értem... – szabadkozott Viki. – Azt mondtatok, hogy az óra Vikinél van. Kértem, hívjátok oda...

Zoli elsápadt.

– Mit beszélsz? Honnan tudod, hogy mit mondott nekünk Melinda néni?

A zajongó osztály elnémult. Minden szem Vikire meredt. Ekkor Kovács Misi (Szalma tanár úr) felállt a padra, intőn felemelte az ujját, és így szólt:

– Gyerekek, ma az iskolában fantasztikus dolog történt. Kovács Misi, akit most magatok előtt láttok, egy különleges órát hozott be, hogy aztán mit csinált vele, mi történt... én is csak úgy próbálom összeállítani a dolgokat, ahogy töletek hallom. Azt hiszem, az óra az oka, hogy nekem most Misi képében kell előttem álmodnom...

– Na ne izélj! – csattant föl Zoli, a jó barát. – Hát mi vagy te, ha nem Misi?

– Mi volnék, fiacskám? Én vagyok Epehólyag tanár úr.

Leírni, elmondani nem lehet azt a fergeteges nevetést, ami erre támadt.

Az osztály tapsolt, tombolt, füttyült és nyihogott szeles jókedvében.

– Huhuuuu! Misi begolyózott.

– Menj a sunyiba! – szólt keresetlen őszinteséggel Zoli, es már arra készült volna, hogy jól hátba vágja megkergült barátját, amikor nyílt az ajtó, és beviharzott rajta Horvai.

Több se kellett a gyerekeknek! Nekiestek, és most őt szidták.

– Azonnal add vissza a Misi óráját! Te lüke! Mindjárt kapsz egy akkora frászt...

Horvai máskor nagyhangú és nagyon szemtelen volt. Most – szokatlan módon – higgadtan beszélt:

– Kedves gyerekek, minden megoldódik. Fontos, hogy fegyelmezettek legyetek. Mindenki maradjon a helyén. Ha az igazgató bácsival találkoztok... ne csodálkozzatok. Azt hiszem, idegösszeroppanása van.

Na hiszen! Ilyennek még sosem látták Horvait. Misi mindentudóan bólintott. Kilépett a padból, és odament Horvaihoz.

– Igazgató úr, te vagy az? – kérdezte fojtott hangon.

– Én. Te ki vagy, fiam... izé...

– Szalma Benedek. És ő itt Melinda. Az osztály pedig mit látott?

Hogy Horvai megragadja Misi kezét.

– Bencikém, itt valami fantasztikus dolog történt.

– Végére kell járnunk. Azt hiszem, ebben az osztályban van néhány komoly gyerek, aki velünk tart.

– Gondolod?

– Igen. – És Misi máris intett. – Zoli, Klári, Süni, Panni... akarjátok-e, hogy Melinda néni újból kedves legyen?

– Akarjuk! – A négy gyerek helyett az egész osztály együtt süvöltött.

– És akarjátok-e, hogy Szalma tanár úr...?

– Nem akarjuk! – süvöltötte ismét az egész osztály. Kovács Misi (Szalma tanár úr) komoran lehorgasztotta a fejét. Most Viki volt az, aki bátorítólag megragadta a kezét.

– Bence kedves... ne így kérdezze.

– Akarjátok-e, hogy szeressen titeket Szalma tanár úr?

– Akarjuk! – zengett az osztály.

Könnybe lábadt a Misi szeme, hát hogyne lábadt volna, hiszen nem Misi volt ő, hanem Szalma tanár úr.

– Akkor hát segítsetek. Keressük meg a Misi óráját. Az az érzésem, hogy minden baj onnan származik.

Az óra sorsa

Néhány gyerek még értetlenül vihorászott (Misi úgy beszél saját magáról, mintha nem is volna ő maga), a többiek azonban készen álltak a segítségre.

Kisebb-nagyobb csoportok indultak az óra keresésére.

Hát amerre csak néztek, már teljes volt a felfordulás.

Azám, azám, hiszen elmeséltük, mi történt Misivel (lett belőle Szalma tanár úr, vagyis Epehólyag); elmeséltük, mi történt a kedves Melinda nénivel (lett belőle undok Viki), éppen csak azt nem meséltük el, vajon mi történt azzal a bizonyos varázslatos, a Távol-Keletről származó, szépségesen szép fekete órával.

Odáig még csak követtük a sorsát, hogy Viki megkaparintotta – persze észrevétlenül. Tudjuk, hogy Zoli meg Klári éppen kiragadták volna a Viki kezéből, amikor Horvai és Szemcsák berohantak az udvarra, és kiragadták Zoli kezéből.

A két buta letelepedett az egyik sarokba, és buzgón nyomogatni kezdte az ismeretlen szerkentyűt. Csodálkoztak, hogy számológép és tévé is van benne.

Aztán történt, ami történt, az igazgató bácsi és Horvai között.

Hogy tudniillik Horvaiból igazgató lett. A legbutábból.

Most már bevallhatjuk, hogy bizony az igazgató bácsi annyira meglepődött, amikor Horvai bőrében találta magát, hogy egyszeriben elejtette a Misi óráját. Ott dulakodtak Szemcsákkal felette. Még jó, hogy szét nem taposták...

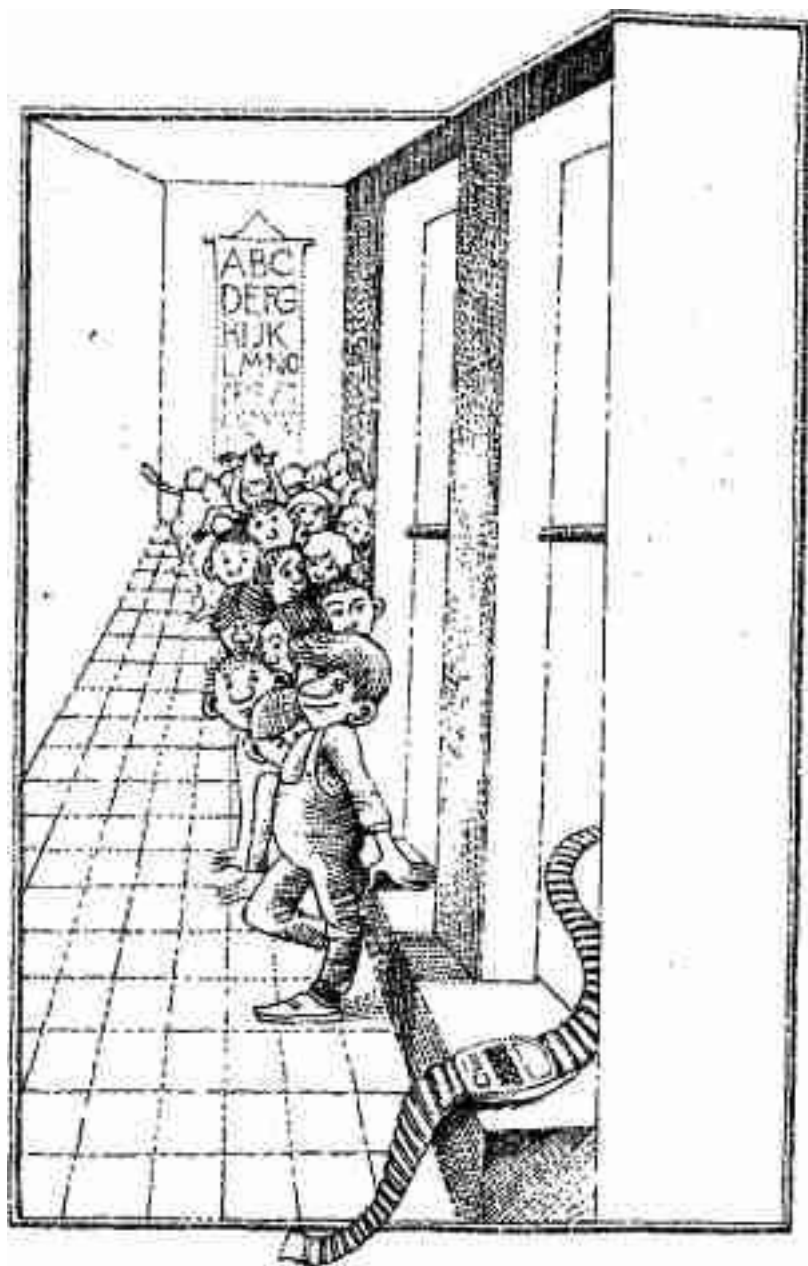
Vagy ki tudja? Talán az lett volna a jó?

Mert az órát egy bizonyos Pircsi találta meg a hatodikból. Tétován nézett jobbra-balra, a gazdáját akarta megtalálni, aztán elhatározta, beviszi a tanári szobába. Aki elvesztette, majd csak keresni fogja.

Azám, de amíg beviszi, addig is megnézegeti, miféle...

Hm. Jött Emmi néni, aki hatvanöt éves, és csak azért tanít még, mert nagyon szereti a gyerekeket. Pircsi már régen elhatározta, hogy ő is tanító lesz, és olyan sokáig akart tanítani, mint Emmi néni...

Így aztán Emmi néni egyszeriben Pircsi képében találta magát, kezében egy furcsa órával. Azt letette szépen az ablakpárkányra, ahol viszont Csilla találta meg.

Mondjuk-e tovább?

Az a bizonyos fekete, titokzatos óra kézzől kézre járt. Mindenki buzgón nyomogatta különböző gombjait, de senki sem tudott a nagy tiltásról, hogy egyszerre két gombot megnyomni bizony fölöttébb veszélyes művelet.

Mi lett a vége?

Hát megmondtuk már régen – botrány a suliban.

Átváltozások

Gyertek velünk! Mintha mi is a Misi csapatába tartoznánk.

Ugyan, mit látunk a suliban?

Hát, kérem, ez fergeteges!

Régen elmúlt a becsöngetés ideje, de az iskola tanárai és diákjai mintha eszüket vesztették volna – nem vettek tudomást róla.

Ott lézengtek az udvaron, a folyosókon.

Ha csak lézengtek volna.

A tanári kar egy része ordítózza, hadonászva tódult az udvarra.

Emmi néni és Joli néni az udvar szélén – sántaiskoláztak. Fél lábon ugráltak egyik kockából a másikba, és Emmi néni pontosan úgy vihogott, mint Pircsi a hatodikból.

– Hihi... remeg a lábam! De érdekes!

Joli néni meg ráförmedt:

– Idétlen vagy!

A suliban már senki sem tudta, hogy ki kicsoda, és hogy mi akart lenni. Amióta Horvai igazgató lett, nem bírt magával. Mindenkit haza akart küldeni, mondván, hogy megszünteti az iskolát. Sőt felpofozta a

nyolcadikos Kalmárt, akivel (mint Horvai) régóta haragban volt. Most aztán igazgatói tekintélyével és gyorsan megnőtt testi erejével esett neki – és Kalmár, a nyolcadik izomkolosszusa bőgve gunnyasztott a sarokban.

De nem sokáig. Hogyan, hogyan nem, kezébe került az a bizonyos fekete óra, és miközben ismerkedett vele (nyomogatta a gombjait eszelősen), fájó sebei közül elvágódott a felnöttek világba.

Aztán éppen arra tartott Dönci bácsi, a tornatanár. Hajdani vízipótlózó.

És az igazgatóba bűjt Horvai egyszerre csak emberére akadt. Akkora frászsattant a képén, hogy az eget is nagybőgőnek nézte.

– Samu bácsi... ne tessék bántani... nem csináltam semmit! – vinnyogta.

– Samu bácsi a jó édesanyád!

Nagy Bella

Az igazgatói irodában gyanús volt a csendesség.

Az asztalnál Amália néni ült, a mindig szomorú és szótlan Amália néni, és szélesen mosolygott.

A mosolya olyan volt bizony, akárcsak a hetedikes Belláé. Ahogy mondani szokás: fülígért a szája.

Buzgón körmölt – egy bizonyítványt.

– Családi és utónév: Nagy Bella... izé, ha már itt vagyok, kiállítom nyolcadikig. Persze csupa kitűnőre. Noná, majd nem!

Akkor dörrent rá Misi (képében Szalma tanár úr).

– Hogy hívnak?

Csakhoggy Bellát nem lehetett zavarba hozni. Túl nagy lány volt ahhoz.

– Ejnye, kisfiam, hát nem ismeresz? – csóválta a fejét, miközben lassan a könyöke alá csúsztotta a hamisított bizonyítványt. – Én vagyok Amália néni, az igazgatóhelyettes. Ejnye, hányadikba is jársz?

– Aha – bólintott Kovács Misi, azzal feltárta az ablakot, és lekiáltott az udvarra: – Amália, kérem! Balog Amália tanárnő!

Az udvar túlsó végében (ott, ahol az a bizonyos tornazsák és a szemeteskuka képezi a futballkaput) nagy csoport nyolcadikos tette a szépet Nagy Bellának. Nagy Bella máskor szívesen fogadta az udvarlást, most azonban nem volt se holt, se eleven. Alighogy meghallotta a hívást, futva futott föl a tanáriba.

– Na, kislányom – fordult ekkor Misi Amália nénihez. – Ülj át szépen abba a karosszékbe. Aztán vissza azt a bizonyítványt! Értettem?

Amália néni riadtan állt fel az asztaltól, éppen amikor Nagy Bella betoppant az ajtón.

– Bocsánat, Amália néni! – rebegte.

– Hallod, kislányom – csóválta a fejét Nagy Bella –, nem is tudtam, hogy te ennyire tetszel a fiúknak.

Emmi néni, Joli néni

Hát Epehólyag és Melinda néni? Hol járnak?

– Állj meg, állj meg, Misi! – kiabált Melinda néni Epehólyag után.

– Nem állok meg! És ide figyelj, te hisztigép, te undok béka. Igazán nem érdemled meg, hogy Melinda néni képében tetszelegj!

– Ha rám jön a bolondóra!

– Hát jöjjön. És akkor mi lesz?!

– Te sem érdemled meg...

– Ugyan mit?

– Hogy az Epe... tanár úr képében tetszelegj. Annyit sem tudsz, hogy mennyi kétszer kettő.

– Képzeld, tudom. Négy.

– Hova sietsz?

– Segítenünk kell. Elmartad a csodaórám, és most kitört a botrány. Botrány a suliban.

Amerre csak mentek, ijesztő képek fogadták őket. A folyosókon lökdösődés, kiabálás, vinogás. A lépcsőfordulóknak vad verekedés.

Diákok vonultak fel és alá gondterhelten cigarettázva és értetlenül magyarázgatva egymásnak a történeteket, tanárok és tanárnők hülyéskedtek éretlenül és hívták egymást a tanáriba, ahol állítólag potyán osztogatják a jó bizonyítványokat.

A folyosó egyik ablakánál ott állt Pircsi a hatodikból. Mellette Csilla.

– Hogy érzed magadat, Emmikém? – kérdezte Csilla.

– Nagyszerűen, Julikám. Tudod, mindig az volt a vágyam, hogy még egyszer kezdhessem az életet. Azt hiszem, ez most valóra válik.

– És mit fogsz csinálni?

– Mindent ugyanúgy, mint először.

– Akárcsak én... Megint csak tanítók leszünk.

– Két bolondos öregasszony.

– Akiket szeretnek a gyerekek.

– Akkor miért akarjuk újrakezdeni?

Mit segíthetünk?

A tanári szoba előtt nagy tömeg tolongott.

– Mi történik itt? – kérdezte Misi az ősz hajú, tekintélyes Varga tanár urat, akinek tekintélyénél csak a pocakja volt nagyobb.

– Hehe! Epehólyagnak tetszik lenni? – vihogott Varga tanár úr. – Én Dönci vagyok a nyolcadikból. Azt mondják, mindenki kiállíthatja a saját bizonyítványát.

A gyerekek és a felnőttek egymást taszigálták. Odabentről kétségbeesett gyerekhangok kiabáltak:

– Sipirc vissza a helyetekre!

És kintről:

– Ne hülyéskedj, kisöreg, mert mindjárt lekenek egy pofont. Mit képzelsz, ki áll előtted?!

Most már senki se tudta, hogy ki kicsoda. Mert akadtak igazi gyerekek, akik nem változtak hirtelen felnőtté, és akadtak felnőtt tanárok, akik nem változtak gyerekké, sőt azt sem tudták, mi folyik körülöttük. A nagy felfordulást betetézte, hogy a végén senki sem tudta, kit tiszteljen vagy ne tiszteljen a másikban.

– Horvai fiam, te mit keresel itt?

– Kedves kolléga, én az igazgatód vagyok, és arra kérlek...

– Szemtelen kölyök! Takarodj a helyedre... Mit szólsz hozzá, Bencikém, ez a kölyök már nem bír magával.

– Mit szólhatnék – szólt Szalma tanár úr –, én ugyanis Kovács Misi vagyok.

Misi úgy vélte, tovább kell vállalnia Epehólyag képét és tekintélyét.

– Elég legyen a zajongásból! – kiáltotta szigorú hangon. – Majd én mindjárt rendet teremtek! Mire hármat tapsolok, eltűnjetek innen, mert mindenkinek kiosztok egy igazgatói intőt. Értettem?!

A tömeg azonnal feloszlott. Gyerekek és felnőttek szétfutottak (az igazi gyerekek és a felnőtté változott gyerekek), hanem maradtak a tanáriban számosan gyerekek is, felnőttek is. Az igazi felnőttek és a gyerekké változott felnőttek ugyanis.

Egyedül Misi és Viki nem futott el. És ott maradt Zoli, Klári, Süni, Panni is.

Odaléptek Kovács Misi és Viki... ejnye, már magam is összetévesztem őket, szóval Epehólyag és Melinda néni elé.

– Mit segíthetünk?

Epehólyag (Misi) és Kovács Misi (Epehólyag) leültek a tanári nagy asztalához, és mint férfi a férfival, megtárgyalták a dolgot.

– Az egészet az órám okozta – mondta Misi. – Úgy lehetne visszacsínálni, ha mindenki újra benyomná a két gombot, és visszakíváncozna...

– Az elképzelés jó, de a kivitel már lehetetlen. Nem adhatjuk az órát mindenkinek külön-külön a kezébe. Meg aztán hátha nem kívánczik vissza... Nézd ezt a Horvait. Amúgy rendes gyerek volna, de amióta az igazgató bácsi képében jár-ke, nem lehet vele bírni.

– Az az igazság, azt sem tudjuk, hol van az órám.

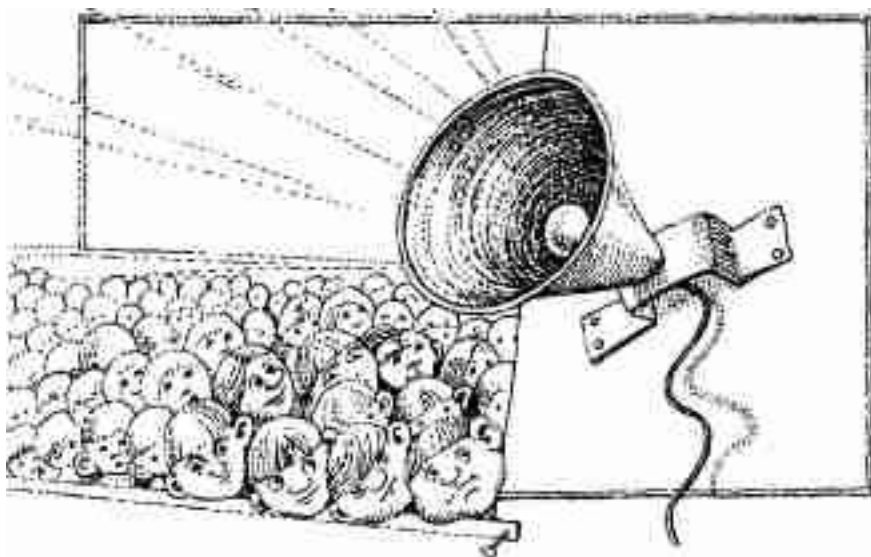
A felhívás

Egyszerre csak megszólaltak az iskola hangszórói:

– Figyelem, figyelem, egy órát keresünk! Különleges karóra, Kovács Mihály tanulóé. Az óra ismertetőjelei: fekete szíj, fekete óratest, különlegesen nagy kijelző lap. Számítógép, televízió, rádió és még egy sereg más szerkezet rejlik benne. Aki megtalálja és a tanári szobába hozza, nagy jutalmat kap!

Az udvaron és az osztályokban elhallgattak a hangszórók.

Senki sem jelentkezett.

Hogy is kezdődött?

– Azt az órát a nagybácsikám hozta a Távol-Keletről. Mondta is, hogy valami egészen különleges dolog van beleépítve, de nem jutott eszébe a neve. Mindenesetre meghagyta, hogy egyszerre két gombját ne nyomjam meg.

– Te persze megnyomtad.

– Véletlenül.

– Minden baj így kezdődik.

– Megijedtem, amikor gúnyolódni tetszett... hogy az eszemet is használjam.

– Talán nem volt igazam?

– De mennyire!

– Hajlandó volnál tehát...?

A kérdés bizonytalanul hangzott.

– Hogy az eszemet használjam? Hát persze! De hát semmire se mennénk. Az óra kell. Talán van rajta még egy gomb, amely semlegesíti az egészet.

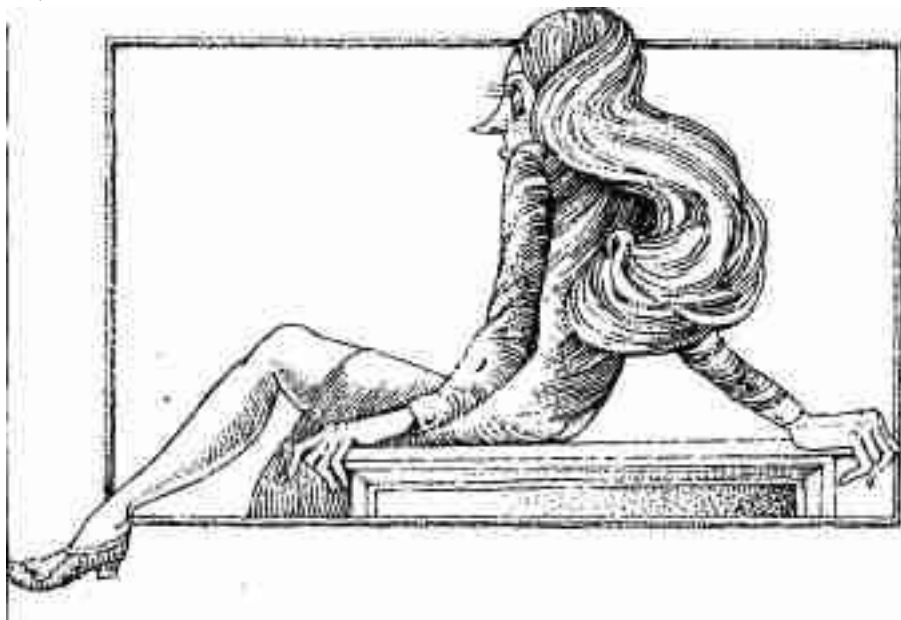
– Tudod, fiam, az osztásnak a szorzás a próbája, a kivonásnak az összeadás... hm, hm. Legalább azt tudnám, miféle szerkezetről van szó.

Odakint megint felhangzott és nőttön-nőtt a nyugtalan zsivajgás.

Viki

– Ejnye – mondták szinte egyszerre: Kovács Misi és Horvai, vagyis Epehólyag és az igazgató bácsi. – Ennek véget kell vetni!

Ekkor szólalt meg a Melinda néni képében hallgaton gubbasztó Viki:

– Tanár úr, kérem, legyen csak szigorú meg fenyegető, de ne bántson senkit. Én vagyok mindennek az oka.

– Nahát, Viki, nem ismerek rád – szólt Epehólyag képében Misi –, ezért megérdemelnél egy puszit!

– A gyereknek igaza van – szólt a kedves Melinda néni, aki egészen eddig kénytelen volt Vikinek nem éppen csábos külsejében mozogni.

– Linda drága, hiszen ismerhetnél. Én egész évben osztogatom az elégteleneket, de azt nem vetted észre, hogy az év végén még senki sem bukott meg nálam.

– Drága Bence, ezért most te érdemelsz meg egy puszit.

Így történt aztán...

A rigó

De mit is mondok?

Hol volt az az óra? Ott hevert a porban az udvar egyetlen fája alatt. Ki tudja, ki ejtette el, első rémületében ki hagyta ott? Hevert, hevert, de meddig?

Emlékeztek-e még a kedves rigóra?

Nem szarka ő, hogy fényes dolgokat lopjon. Egyszerű városi rigó, de fölöttébb kíváncsi jószág.

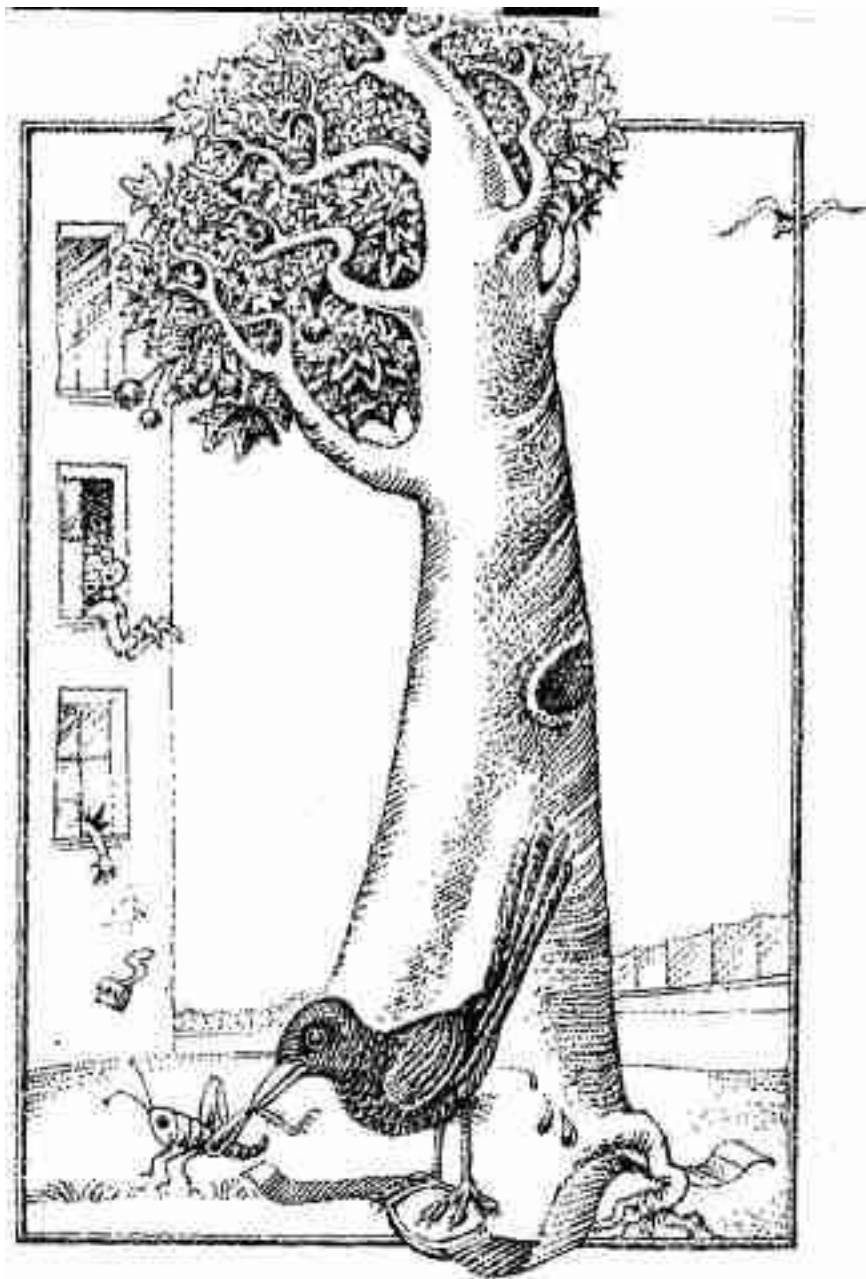
Szépen lerepült a fáról, és odaugrándozott a földön hagyott fekete órához. A fekete óra, a fekete szíj... bizony első pillantásra úgy tűnt, mintha egy mosdatlan óriás giliszta volna. Rigócskánk rádöfött a csőrével. Megnyomta egy gombját, aztán egy másikat. Az óra előbb az időt mutatta, aztán a délelőtti tévéadást közvetítette.

A rigót mindez nem hozta ki a sodrából. Laposakat pislogott a nagy ház felé, ahonnan időről időre azok a zajongó, üvöltöző kétlábú óriások szoktak kirohanni. Olyankor ő bizony a fa legfelső ágai között keres menedéket.

Hej-haj, sosem szeretne olyan zajos, oktondi élőlény lenni, mint amilyen az ember és annak gyereke!

Hát... hogy is mondjam? Meglehet, hogy ilyen gondolatok is megfordultak a kicsi rigó kicsinyke fejében. Miért is ne?! Tény, tény, hogy az órával már nem törődött, mert féllépésnyire tőle egy jókora bogarat fedezett fel. Az mozgott is, és szinte kínálta magát röpke lakomául.

Rigócskánk lépett egyet. Nem két, hanem egyszerre legalább tíz gombra taposott, miközben a bogarat csőrhegyre tűzte. És gondolta talán, hogy nem lesz ő ember soha...

A vége

Ez a történet olyan fantasztikus, hogy befejezhetném úgy is, ahogyan elkezdtem. Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Misi gyerek, annak

egy nagybácsija, aki egy napon varázslatos órát hozott neki ajándékba.

De inkább úgy fejezem be, hogy...

Az óra felvillant a rigócska lába alatt. Villant akkorát, hogy a szegény madár félrenyelte a bogarat, úgy repült fel a fára. Szalma tanár úr és Melinda néni nagy szeretettel éppen megcsókolták egymást.

Misi éppen megbocsátó puszit adott Vikinek.

Talán ez okozhatta, hogy egyszerre csak mindenki a saját bőrében találta magát. Es nemcsak ők négyen, hanem mindahányan, akik azt az órát ma nyomogatták.

Az igazgató bácsi felsóhajtott, és megpödrölte bajuszát.

Horvai ásított egyet, és így szólt:

– Hogy én miket álmodok!

– Egyszer még számolunk! – sziszegte Szimcsák.

Emmi néni mosolygott és kijelentette:

– Szívesen visszamennék.

– Hová?

– Sántaiskolázni. Csak hát az ízületeim...

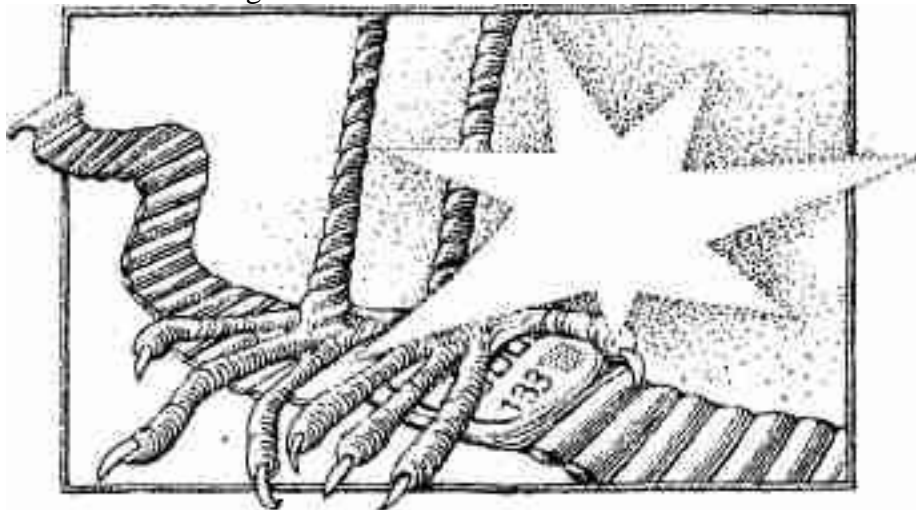
Egyszóval mintha mi sem történt volna, ment tovább az élet. Misi mégis meglepődött kissé, amikor azon kapta magát, hogy pusziya cuppan a Viki orcáján.

– Hát én egészen bediliztem – állapította meg ő is, s ebben egyetértett vele Zoli, Klári, Panni és Süni is.

Azám, el ne feledjük! Mindenki jól érezte most már magát a saját bőrében, éppen csak Süni nem, akire egészen rászáradt a tej.

– Sünikém, szörnyű sajtszagod van! Menj haza és fürödj meg.

És ez a mese vége.

RÓNASZEGI MIKLÓS

Botrány a suliban

Nincsen olyan sulis, amelyben időről időre ki ne törne valamilyen botrány. Gondoskodik arról a diáknép! Hanem ami ebben az iskolában történt, ahhoz már köze van a tudománynak... sőt a fantasztikumnak is! Mert mi lenne akkor, hogyha... de csitt, egy szót se arról, hogyan követik egymást az események ebben a mulatságos és nagyon izgalmas könyvben! Mégis elárulhatjuk: szerzője régi barátotok, nagy indiánregények, kalandos történelmi históriák, fantasztikus történetek szerzője, aki arról nevezetes, hogy sosem hagyja cserben olvasóit. No lám, most is arról álmodozik, amiről a legtöbb kisdíák. De jó is volna a más bőrébe bújni... főképpen a feleltetés perceiben. Nem is csoda aztán, hogyha a suliban – kitör a botrány.

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

Nyolc éven felülieknek

ISBN 963 11 5350 9

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: Sziládi János igazgató
Zrínyi Nyomda (871020/10), Budapest, 1987
Felelős vezető: Vágó Sándorné vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Ambrus Éva
Műszaki vezető: Szakálos Mihály
Képszerkesztő: Gáspár Imre
Műszaki szerkesztő: Rucsek Andrea
41 000 példány
Terjedelem: 6,5 (A/5) ív. IF 5921